

Azad Ziya Eren
özenle unutulmuş
parçalar

ÖZENLE UNUTULMUŞ PARÇALAR

Azad Ziya Eren 27 Ekim 1976'da Diyarbakır'ın Kulp (Pasur) kasabasında doğdu. İlkokulu Çorum'da, ortaokulu Antep'te, liseyi Diyarbakır'da tamamladı. Dicle Üniversitesi Eğitim Fakültesi Biyoloji Bölümünü bitirdi (1997-2001). Mardin'in Mazıdağı ilçesi Sakızlı dağ köyünde ilkokul öğretmenliği yaptı (2002-2003). 1997'den bu yana, edebiyat ve sanat dergilerinde (*Kitap-lık*, *Özgür Edebiyat*, *No Edebiyat*, *Yasak Meyve*, *E Kültür Edebiyat*, *Yaratım*, *Evrensel Kültür*, *Üç Nokta*, *İle*), gazete ve kitap eklerinde (*Radikal Kitap*, *Cumhuriyet Kitap*, *Evrensel Kitap*, *Birgün Kitap*, *Akşam-lık*) şiir, deneme, araştırma, anlatı, plastik sanat çözümlmeleri ve eleştirileri yayımlandı. Kent monografileri (Mardin, Diyarbakır ve Paris) yazdı. Şiirleri Fransızca, Kürtçe, İngilizce ve Arapçaya çevrildi. *Pitoresk sanat dergisini* kurdu (2005). Bijar adında bir oğlu var.

Kitapları:

Şiir: *Karen* (1999), *Isoléopard* (2007, Türkçe-Fransızca), *Bırakılma Koridoru* (2008), *Ars Requiem* (2008). **Şiir dışı:** *Sakızköy Günceleri* (2004), *Rüyalar Prensi: Odilon Redon* (2007), *Eğri Yağmur: Fernando Pessoa* (2007).

*Azad Ziya Eren'in
YKY'deki kitapları:*

Sakızk y Günceleri (2004)
Özenle Unutulmuş Parçalar (2009)

Azad Ziya Eren

ÖZENLE UNUTULMUŞ PARÇALAR

İSTANBUL

Yapı Kredi Yayınları - 2843
Şiir - 258

Özenle Unutulmuş Parçalar / Azad Ziya Eren

Kitap editörü: Murat Yalçın

Kapak tasarımı: Nahide Dikel

Baskı: Mas Matbaacılık A.Ş.
Hamidiye Mah. Soğuksu Cad. No: 3 Kağıthane-İstanbul
Telefon: (0 212) 294 10 00 e-posta: info@masmat.com.tr
Sertifika No: 12055

1. baskı: İstanbul, Şubat 2009
ISBN 978-975-08-1556-0

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş. 2009
Sertifika No: 12334

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.yapikrediyayinlari.com>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: <http://alisveris.yapikredi.com.tr>
<http://www.yapikredi.com.tr>

İçindekiler

- 9 • Bir Dal Zeytin,
Bir Dal Peygamber
Kemiği, Bir Dal Oğul...
- 11 • Ateşkanat
- 11 • Kanakçesi
- 12 • Üstderi
- 13 • **İNCE DÖKÜŞLÜ SU VE
AYAKTAKIMI**

KUZEY FIRTINASI

- 29 • Imagine
- 29 • Serintümsek
- 30 • Kedigözü
- 35 • Büyü Aşka İktidar
- 39 • Sanat Şatoda Hizmetkâr
- 41 • Kan Güneşten Evvel

YAŞLI VE GRİ

- 47 • Bir Dağ Gölünde Başladı Hayat
- 52 • Tavuskelebeği
- 57 • Oturma İzni

DEFTER TUTULMASI

- 61 • Gökkuşuğu
- 62 • Köktoplayıcı Gölgeler
- 68 • Semender

KAN TEFLERİ

- 71 • Sur Nokturn
- 72 • Ululama Seremonisi
- 74 • Yok Vaha ve Ay Işığı
- 81 • Gülkurusu Yıldızlar
- 85 • Miğfersiz
- 88 • Acı Ölçer

YALNIZLIK SÜSLERİ

- 95 • Aşk
- 96 • Sahte
- 98 • Lanet
- 99 • Nar Suyu
- 100 • Nuh
- 101 • Ekol
- 101 • "Desert Rose"
- 102 • Paha
- 102 • Değişim
- 103 • Çam Şeritleri
- 103 • Zehir
- 104 • Tek Erkek Küpesi
- 105 • Yaz Fragmanları

ÖZENLE UNUTULMUŞ

PARÇALAR

- 110 • Büyükbaba Bahçesi
- 115 • Apaçık Muse
- 117 • Bir Zamanlar Şahmaran
- 118 • Acıbadem Öyküsü
- 119 • Kal---
- 120 • Kayalık Otlarıyla

- 120 • Iris Persica
- 121 • Selefkos'un Herifi
- 122 • Su Yılanı

DOLUNAY OYUĞU

- 125 • İşaretler
- 127 • Sonbahar Nesneleri
- 130 • Enis Batur İçin
Gömlekler Meseli
- 137 • Turgut Uyar İçin Nazire
- 138 • İlhan Berk İçin Kunt-Su Nazire
- 140 • Bejan Matur İçin Atlasçiçeği
- 143 • Byron'ın Kolundaki Bronte İçin
- 147 • Milan Kundera İçin İlkel Kazı
- 150 • Ailem İçin Matemli Bellek
- 152 • Mezopotamya İçin Üçleme:
- 158 • Üçüncü Ölemeyiş İçin Requiem
- 162 • Nihayet Ben Kimim

SONSUZ PROVA

- 169 • Cezayir Menekşesi
- 173 • Kır Çanları
- 176 • Altın Şafağa Doğru Yüz Dize

Oğlum Bijar'a...

**BİR DAL ZEYTİN,
BİR DAL PEYGAMBER KEMİĞİ,
BİR DAL OĞUL...**

Omurgama omurganı dövdürüyorum kırmızı.
Firavun faresinin aşkı, yağmur kuşunun çölü büyüyor orada.
Ayrık otlarına yenilmiş bahçenin ağrısı
Her yaprağında ayrı zonkluyor çocukluğun.
Yıkım kilerleri Kartaca'nın.
Babilonya'nın eksik sayfaları.
Esrarı yorgun Piramitlerin.
Taş harçları maşerî Surların.
Kıyı çakılları gibi ufalıyor
Tarih onuncu gözünde köprünün.
Omurgama omurganı dövdürüyorum kırmızı.
Firavun faresinin aşkı, yağmur kuşunun çölü ölüyor
Gerçeklik yanılmanın kanında ve kınında uyuyor anne...

İlk harfine düşen yeryüzü olmak istedim.
Gece salınımlı bir sarmaşıkla dolanmak
Ölüm fırtınasında boynuna, ayaklarına.
İlla saçlarına geçmiş çiçekleriyle kaplı.
Dövülmüş bir yeşillik gibi ömrün derisinden
Yaşananlardan soyunmak nasıldır anne?
Telaşla sordum ağır cevapla.
Hangi yoldan gidilir gözün hafızasını yıkayacak

O büyölü gölağzına?
Zümrüt mağaranda okşanmış başımla kalayım.
Senelerin hükmü geçmeyecek mazrufuyla sütünün
Yorulmadan şakıdı ormanda ardıçkuşu.
Yorulmadan göl,
Yorulmadan söğüt,
Yorulmadan gece.
Orada rüzgârın ilk iskeletinde
Aşka ve özgürlüğe açılmış
Bir dağyolu uzadı kırmızı sarhoş bir şişede.
Ellerin omurgamda uzadı anne.
Ellerinde ağyar damarlar.
Bir dal zeytin, bir dal peygamber kemiği uzadı...

İlk harfine düşen yeryüzü olmak istedim.
Ne çok sevilirse kuşkusuz
Boş sokaklarından geçmek harflerinin.
Öyle sevimli gitmek de
Dönmek gibi apansız üstünden yeryüzünün.
Kartaca uzakta.
Çok derinlerde Babilonya
Yüzyıllar böylelikle büyüdü.
Ellerim omurganda öyle büyüdü anne.
Ellerimde yetim damarlar.
Bir dal zeytin, bir dal peygamber kemiği, bir dal oğul...

ATEŞKANAT

Yığınlarca kemik tıkırıyor günlerdir, sırtüstü oluyor sedirlikte her şey, sağlıkla bakan tek irisi yok kazıcıların, kara kaplı bir kav tutuşuyor oyuk içlerinde, od'u ebedi bir elin kısıkcımdan harlanıyor telâşla, iskeletini gevşetiyor pencerem, fundalıkta kanatsız tüyler dönüyor ve ben çıkardığım tası tutuyorum yığınının otların, mezar gibi soğuyor mermer kırıklarına uzanmış her doğram, ateşkanatlı akşam yelpazeleri takınıyorlar ve beklentili bir kayık duruyor tedirgin eteklerinde, ölümcül noktürnün kalıntıları tüm bunlar, yokken, tekken, üçrayken görünen, kazdıkça derinleşen görüntüde...

KANAKÇESİ

Yalnızlaşmış ruhunu, bahar teriyle nemledi, taze suyunu emen toprağın ağzıyla istedi yüksek sesle akçesini kan, biliyorum o yıkıntının gölgesinde harlanan gözlerin andıyla serpildi aşkı deniz hikâyesiyle büyümüş çay balığının, yolda yarı alınışıyla karanlık avluya, güneşin sırtına da göz istendi, biraz şarap artık biraz şarap, ben gibi içmezsin dudağına çalmaya kızıl telli lir, ve çağırmaya çan sesleri unutulmuş, unutulmuş korusundan belleği...

ÜSTDERİ

Ne söylendiyse eritti şömine, en çok devletin başağı dik başlıydı ilk çağdan, *“there’s only one world”* baudrillard *“but we live in different world”*, çingirakların kırıtmasıyla, tren gibi şimdi batıya katlanır ritimli kayalarıyla dünya, ardından bir incibalığı sıçrar dizlerimin altından göle, boynumda hissedirim, üstderiye ait elbisemden başka neyim var..?

İNCE DÖKÜŞLÜ SU VE AYAKTAKIMI

Ben ki yalnızca sevmek isterdim

Sizi, kırları, yaz akşamlarını.

Bir kadın eli gibi geçsin

İsterdim saçlarımdan rüzgâr

Kemal Burkey

Armayel ve Garmayel'e...

İyiliği ölüler'in mezarbaşına
Altın ibrikle ince döküşlü su
Eğilim yeşertmez ayaktakımı istilasında...

Sen Bence Taş Ben Sence Irmak Korosu

Bir dudağın eğninde bırakılır en güzel yaz'lar
Ve aşkları orada zırhsız bir kalp gibi eninde
Kırılmış kaburgaları teker teker sonsuzlukla yaralar...

Çatlakların bağında büyüyen
Vazgeçmeyen tırmanmaktan verilmiş olanı
Hırsın tepelerinde bulutları buluşturan
Zeus dudaklarını gazap şaraplarıyla esritip
Uzun saçlarıyla Abeona'nın yokluğunda
Çocukları sarhoş namlularla şarapnelleyen
Ares soylu milletlerin dalgaları aşağısında
Aşkla aynı ayinde göle iyilik çalan ben
Kımıldayan bir çekirgeyle içimde topraksızlığın oğluydum
Duvarlar yoktu
Sarmaşıkların kaplayan siyahlığı
Ve kopmamış bir yerden
Eklemsiz bir çift bacakla
Defalarca gördüm aynı yerinden geçilmiş yolların kargılarını

Sivilin elinde paslanan kavrama yerinin
Aynı yalnızlık zamanlarının
Kâhyalarınca eksiksiz ovulduğunu
Ve Concordia'nın ısrarlı dudaklarındaki
Ölü barış tohumlarıyla aklandığını...

Her şey kendiliğini verecek sana
Hermes'ten kalıntı bir kesede yüzyıllarca bekleyen
Ve yıldızların başkalaşmış hallerinden olduklarını
Söyleyerek avutacak kayalaşmış temizliğini
Ve pahalı sözcüklerin bedelini
Bütün testilerini senin ormanına gömerek ödetecek

Bunun bitmez bir siyahlık olduğunu
Yeşil parçalı silsilesinde öğrendik gecenin ve ormanın
Ve bir kovuğun dünyadan kıymetliliğini
Yıllarla susarak inimizde hazin yaşadık...

Sen bence taş ben sence ırmak
Aynı tahta çerçeveden çıkınca yuvarlanarak
İki karış derinde dönecek dünyanın hünerleri
Ve ağaçların izlediği gecelerde
Bir dudağın defalarca kaygan çakıllara döndüğü
Yüzünü göreceğiz çıplak yosunlarla

Candöküßsüz Melekler Korosu

Alfa ve Omega'nın senin olduğunu söyleyen ses
Kırılmış ve yitmiş olana muktedir anahtarı boynuna asacak
Bir dudağı ötekinden keskin hançerin kavramında yazan
Birinci ve son sözün mecrasında uzayan dişilikle
Ateş alevinin ölümlere boşaltıldığı günleri gösterecek
Sağ başparmağı bronz başını sarımlayan ruhunun
Gökteki havrasında meleklerin yürüdüğü
Ve candöküßsüz birkaçının hak ettiği beyaz yollarda
Güzel elbiselerini giyinecek kan
Ve takacaktı kollarına soylarının güzellerini...

Her mührünün dibindeki dünyalardan geçtik senin
Her zarfının tadındaki zehrin kıvamına
Tahtının oymalarına hülyalı kanatlarla değdik
Ve gazabın senden aşkın bizden büyüklüğünü gördük
Bahçelerin çorak karaların sarı tozlarıyla zenginleşsin
Yalnızlığın bin soykırım daha yetmesin sana ey üretici
Tüketmek bize lanetin kalsın verdiklerini...

Dibinde sükût olmayan mührü ömür biçen terzi
Kartalın pençelerine verir çelik zırhlı makasını
Ve ejderin gücünü cenge çağırın ruh leopara verildi

Sözlüksüz Sakatlık Müsebbipleri Bidevlet Korosu

Şehirde horoz sesleri
İbîği bükülmüş yakın zaman piyadeleri
Allahtan kalma vasiyet külleri
Sabahın dördünde parçalanmış yastığı özgürlüğün
Her uyanış dağdaki kayasını özleyen kartal tüyleriyle
Doldurulmuş medeniyet boşalır bez kafesinden
Penceresine yeryüzünün çatılmış silahlar altında
Düşürülmüş gövdesini bir yerde bir ağacın
Her yerde her ormanın kinine dönüştürür luna
Gergin tellerden kesik yol dudakları
Ve çalık kalplerin büyüyle dönelen tenlerde susmak ister

Babilin fahişesi ayak izlerimizden yürüyor
Yedinci mührün gizini döküyor müzmin cüce
Sanki albatrosun binlerce km bulaşmış kanatlarına
Dökülüyor mukaddes yanılısamanın harfleri
Ağzımızda susturulmuş kanaryaların safran cesedi
Çocuk gün-ahı laneti
Çağ kafesleri
Göklerin asitli perdesi
Bereket piçleyen hançerler
Varın
Yoğun
Melez kanı
Soluğu Aiolos'un yeryüzü duvarlarında
Ana içduvarına tutunan oğul
Beden amberlerinin şemsiyesine sığınan
Mayası toprakta yaprak gibi eninde sararacak
Olan ilahi yokluk
Yalnızlığın buhranlı çalgısı
Geçilmemiş okyanusun camgöbeği konumu
Karanın mızrak uçlu çakılları
Topyekûn kötülük
Topyekûn iyilik
Eş ateşin ve suyun karnında
Sızlayan ve şenlenen oyuklardaki canlı küreler
Gördü ve sisledi geleceği ısıtan gerçeği

Zümrüt Bakışlı Irmak Sırtları Korosu

Kurtarıcı burada
Kurtarıcı yok
Tükenmez bir şarkının basamaklarında
Doğduğundan ölüyor insan
Öldüğünden doğduğu yere döküyor kanını
İlk ağlamayı başlatacak ağacın köküne
Sonsuz yası dağıtacak ormana fısıldıyor
Bir taşın açtığı kapıda beliren
Hülyalı ak bir kuş
Acı yalnızlığın sularında
Karnıyla yarararak dolanıyor çaresizliği
Coğrafyaları yok
Düşmanları yok
Doğuşları batışları yok
Doğuları batıları çok bir dünyaya bırakan
Çılgın bir yaşam inancının levhalarında
Yeryüzünün kepezelikleriyle
Savaşıyoruz
Siyah giysiler
Çatlamış nar ve kafatasındaki ölümcülün sabrıyla
Rüzgârın nefreti çözdüğü
Zümrüt bakışlı ırmak sırtları
İyiliksever geçitler
Diliyoruz

Görünmez iksirli tanrıdan Ay'da
İnanmaktan kendimize hangi haki yamaçlardan aşırıldık bizi
Hangi teferin güneşli ve fırsatçı çemberi uyuttu
İçimizden uzak kolların karanlığında belleğimizi

İnce Boyunlu Kalın Örüklü Ruhlar Korosu

Bitirilmeli
Ölümsüz kadehteki öldürücü zehrin etkisi
Kıyımların artığı,
Kanlı gagası yırtıcı arzuların
Düşürülmeli,
Sancaktar elinden sancak gibi başından
Oyukların tozlu tarihi verilmedikçe giyotine
Yüzülmedikçe exlibrisleri barbar stenoların
Dudağı yumuşatılmış kâtipler gibi yaşayacağız
Lacivert bir rotanın dalgalı sırtında
Unutma kafeslerine kapatılmış dağkedileri gibi
Bırakıldığı kıyından içine kaçan,
Ormanın ham içine çıplak
Lanetli ruhlar gibi parlak bir ışıkla sıvanmış
Ve gölgesini kalınlaştıran
Bir münzevinin etinde kör
Kepazelerin ışıttığı gecenin gölgesinde esir

Sesinsiz ve Gözlerinsiz Köprüler Korosu

Ben yine de sana döneceğim panzehir
Öksüz izlerin meditasyon için döndüğü
Mabet adıyla yükselen sütunlarda uslanmayan bedene...

Geceydi ve başımız leoparın karnında uyanmıştık
Aşkın oğul verdiği sulardan çıkmıştık nemli derimiz
Eşsiz bir yaratılış ışıyordu gözlerindeki ormanda
Ben senin mağaranda üçyüz yıl kandilsiz konakladım
Sarkıtlarının sabır yağını sıvadım ötelenmiş ruhuma
Seksen bölmenin duvarlarını karış karış bilirim
Her katmanın kokusunu ayrık
Leoparsa yokluğundan bahsettiğim gölge
Söz edilmez varlığından hiç zaman eti kemiğiyle
Bizi öldüren şeylerinin ölümü yok onun
Kalımı kalıntı nesillerin masasında müdavim
Savaşmış kanmış ölümmüş bunlar rastlantısız söylence
Yazgıya yolluk verip uğurlayalı
Yazılmış bir çakıl gibi kıyı tutmuyor kaygan ruhum...

Beyaz bir hane gibi boşaltıyorum geçmişimi
Bunaltı ve yazgı aynı çizginin oturduğu avucun tokadı
Güller sükun ediyor kayıp bir bahçeden yırtılan
Batarken güneş ve atlasçiçeğinin tüyleri boşluğun etine
Parıldayan neyi varsa sana benziyor karanlık dünyanın
Kuyudan bakmaların da anısı kendine ağır taş gözleri gibi
Parmak izleri tabakasında bilgeliğin nicedir bomboş uyuduğu
Acı yılların sesinsiz ve gözlerinsiz köprü altında yapayalnız...

Sisten Bahçeli Dudaklar Korosu

Ruha dar gelmişse zaman en uzun ömre biçilmişsinizdir
Denir ve ırmaksız bir yatak gibi kalınır aşkla durağan

Kralların iskeletleri, verimli kökleri bağların
İncirkuşu tüyleri, azman kayaların zerreleri
Kabarmış bir yumruk kadar altında toprağın
Boğuşuyor ve karışıyor zamanın tırmığıyla

Bizim içimizde gezinen sisten bahçelerin
Mavi bir kuş kuyruğuna bağlanmış dudaklar gibi
Yaz ortası dökülen gümüş yaprakları var
Bizim içimizde gezinen sisten bahçelerin...

Nar'ı Kanatılmış İbrani Çocuk Bahçesinde Yas Ağaç Korosu

Kuzey yükseltelerinde adımlarıyla siler rüzgâr kabuğunu diktarihin
De ki zamanla bir maktul bileğinde kıvrılan akarsuda okunan balık hafızası
Unutkanlık hâşâ korkudan milyonlarca anlık nefesin dağılmaz buğusudur
Gözlerin kambur tabakasında öldürülmüş Esmeralda'lar derleyen acı
yüklüsü

Bir kedinin adı vahşiliğinden bilgiyle geçerek adi kürenin ısınmış
eteklerine erişir

Koşar günlerin yaprak toplayıcısı omurunda açılan mahrem yolun
arzından

Nar'ı kanatılmış İbrani çocuk bahçesinde yas ağaç bakışlırsız esner
yettiğince yaş

Eğilmiş bir kol kalır soy gövdesinde şom budakların fındık bıyıklı babası
çürük

Ve elmanın kopçasına tutunan orman yılankavi köklerin ucuyla ağlar içini

Sen beni o ağlayan için

Köklü ormanına hasarlı hafızayla yolculadın

Yaprakların gücü sıfırladı

Birbirimizde geçen zamanları

Ve ağlama kayalara yarılan sulara kaldı

Masum boğuşlu siyah nehrin ruhu sınır gövdelilerde nöbetçi

İri bir kargıya konmuş barut gözlü bir karga ölümden olma

Sırt kabartısı ve yüz dönüşlü zaman insanları kumul bakışlı

Bıçaklanmış Kan Sarsıntısı Acem Elinden Kara Kitaplılar Korosu

Onların oyuklarında küreleri yok alınlarında derin sürme sınırları çekik
geçmişten

İsfahan'dan yuvarlanmış bir taş-a-med'in diclesine kıyı çakılı olduğundan
Beri bıçaklanmış kan sarsıntısı acem elinden kara kitap böğründe uğuldar

Kutsal nehre daldırılmış ibrikte su zamanla bekleyerek
Annemin eli gibi sırtıma kalbiyle degecek
Işıklı bir yola yalnız gönderecekti beni
Ve dönmek daha ağır gelecekti kalbin çektiğinde

KUZEY FIRTINASI

Ruhum bir heykel gibi dūşüp parçalanırdı.

Bu sesleri duyanlar gülüyorum sanırdı.

Sabahattin Ali

IMAGINE

Söyleyen ben değilim bir akşam gidişiniz ağırlığında bunları
Sizin yüzünüzde gördüm ormanın gözlerindeki sahil kederi
Hadi en halimde bir çınarın mağruriyeti bir kavmin mağduriyeti olun
Yüzünüze bir kardeşlik fırtınası döktüm de nasıl ödenire yaban
Kabullenmeliyim ardından gelecek dizelerin ongunluk tufanını
Bir gün beni de sahiplenecek üstesinden ve ardından geldiğim
Yokluğunuzun ve varlığınızın art arda kaçtığı mevsimlerin yığılı
Gitmeseydiniz kim gelirdi kıvrımlı bu yalnızlığın ormanından aşkla
Affedemedim sizi hâlâ niçin yokluğunuzla varsınız hep zaman?

SERİNTÜMSEK

Uzaktakini sevmeyi öğreten yanındakini öldürmeyi
Bir cenaze dönüşü gümüş harflerle söyletecekti ay'a
Her baktığımızda ayımıza iki kan gölüyle büyüdüğümüzü.
Tanrıyı hep orada o yemyeşil karanlıkta yetim görecektik
Serin tümsekleri altında apaçık saklayan geçmiş.
Başka gözlerin değmesi değildi bu rüzgârla gelip
Omzuma karanlık bir uzaklıkta dövülen
Tanrıyı hep orada o yemyeşil karanlıkta yetim görecektik
Yanında yatanlarla, kalbe yakın, bedene uzak..

KEDİGÖZÜ

*Biliyoruz sevgilim, şimdi
çevremizi saran şu görünüm
uyumuş gibi, ölmüş gibi;
ağaçların akıllarında bir şey kalmamış,
ve geceler çekip gitmiş unutuluşla,
kendilerini güzel kılan,
belki de ölümsüz kılan unutuluşla.
("Canlı Doğada Aşk Anıları", Rafael Alberti)*

Tanrının altın harasında ışıklı atın gözlerindeki bozkır
Beni yağmurla kavuşturacak sırtında beliren yeşil uç gibi ruhuma

Mnemosyne'yi* gördüm kanla yazan Artaud'yu ekerken belleğime
Üstün anlamını yaşamın sürgün sözcükleriyle sürdürdüm göçe

Merhamet aczin ikizi, aciz ol sevgilim, bana dönen her yüzünde ol
Onun ölmeden verdiği son ışığı dokunuşlarıyla bağışla bana
Ağlayan sol gözümün kapanmaz kalbiyle ört üstünü merhametinin

* Mnemosyne: Bellek Tanrıçası. Yunan mitolojisinde ilahi bellek, hatıra'nın tecessümüdür (cis-manileşmesi). Gaia ile Uranüs'ün kızı olan Mnemosyne ilk titanlardandır ve hafızanın, hatıra'nın tanrıçasıdır. Zeus'un babası olduğu Müzlerin (Muses - İlham perileri) annesidir.

Cehenneme kadar çalışacağım elemli kaynağın köklerine
Ruhuna yani insanoğlunun iyimser kalıtına tutunacağım
Vega'nın** kaçınılmaz sonuna bakacağım dönüp dönerek
Asılmak mı kurtuluş eklenmek mi ötekinin yalnızlığına

Hiçbir feragati eksiltmeyeceğim sınanışından bedenimin
Ensemdeki ikizi kollayacağım her zaman kendimden
Beynin ve belleğin lirik kanıyla yıkayacağım sabah yüzümü
Ebediyet yok aşkın olmadığı tüm zamanların kollarında
Unutmayacağım, unutmayacağım sevgilim an'a yaşam veren

İşte tozlu bir kitabını daha kapattık tükenmiş gecelerin
Ecza bitkiler, hayvan kürkleri topladık zor günleri sarmaya
Çelebi Rimbaud'yu dinledik ömrünün azap dudaklarından
lm saf şiir bildik suyun dev boşluğunda kendine sarfiyat

Dağın pembe parıltısı üstünden, yolun gümüş ıslaklığı ayaklarından
Ormanın yeşil kolları boynundan, gln sisli aynası ellerinden
Tarlanın safran saçları sırtından, denizin dağlayıcı ağzı yanağından
Eksik olmasın, eksik olmasın sevgilim kondurulmuş pşlerim
Dudaklarında koşturan altın ışıklı atın ekli toynaklarından

** Lope de Vega: Rönesans dönemi İspanyol tiyatro yazarı...

Siyaha boyandı Ay ın yağlı lambası
Kanın bütün bir yaşamı avlusunda ağırladığı
Aramıza kızıl denizin ruhunu dökünerek sustu
Ah sevgilim uzaklardan dökülen yaşını çok gördüm gözlerinin
Az dinmiş sesini hayıfla büyüten kalbinin çarpınışını
Dedim sen beni unut ki ben körü olayım bu acı geçmişin
Gürültüsüz bir kasaba bulalım görüntsüz bir ayna
Eksikliğimizi kurutulmuş üzüm taneleriyle besleyip
Şelalesi olan bir vadiden geçen ipekli bir azize gibi

Islak, yalınayak ve derisi ceviz yeşiliyle işaretlenmiş olalım
Ah sevgilim gördüm bütün çeşmelerinin kurduğunu

Göldeki bir ateş damlasıyla indi dağdan hırsız gibi hiçlik
Bir şiirin bir meleği ilk ellediğini, mavi göğsünü kokladığını
Geyik görüp avucunda uzattığını eflatun ateşini dudaklarına

Derisini etiyle örttüğünü avcıdan ve gizlemeye ezeli söndüğünü
Gördüm, gördüm, gördüm ve buğdayların pürüzlü omurgası
Uçsuz bir düzün tarhlarıyla devirdi sıradağlarını önüme

Gördüklerimden olsaydım zamanın kör kaldırımlarında
Bırakılmış bir çocuk gibi bulurdu bir ev yalnızlığımı büyütecek

Cehennem emmiş mevsimin penceresinden
Cennetin diplerine gömüldüğü zamandan kurtulan aşkın
Ateşin boğumlarında taşındığı akrep kesinlikle bir aziz sevgilim

Onun siyah cüppesine sığınan çarmıh âşığı çocuk
Büyüdü ve aşksız duramayan zor bir sevgiliye döndü
Ben onun avizesindeki kutsal muumlardan giydirildim
Yüksek bir tavanın kubbesi altın kaplamalarını başımda gezdirdi
Kulaklarımda yanık kalp ayini sesiyle Hayley Westenra
Kalbinin gözlerindeki serin koroyla gülümseyen Andrea Bocelli
Çokça keman yeterince lir-ik ve gölgelik durdu üstümde annem

Ruhumda iki beyaz kanadın gövdesiz kapladığı gökle
Diyarbakır'da öleceğim bunu hak ettim dünya evinden
Boş bedenlerine onun bomboş bedenimle ayrılıp senden
Hoşça kal zamanı geldiğinde aşk ağızda kendine erirken
Güneşli bir mayıs göreceğim dolayımda sarı halesiyle

Yazgısıyla boğuşanın şiiri nerede suya iner orada ölmez
Ruhu ötelere kendini, ruhu ötelere kendini bazı bedenlerde

Bir şairin uzak sesinden sonra gelen uykunun söylediğini
Isınmış kürenin doğuracağı kıyamet de silemeyecek
Ben kendisiz varoluş edinen güneş kavminin gece oğlu
Kendi yokoluşla ödevlendirilen ülkenin
Çağlayan dağında kızıl hançereli ve ateş nefesli ejderhası

Ağırlığından yüklü irade bir gövdede
Dünyayı sabrın pürüzsüz zaman aşımıyla aşkın idare ettim
Sessizliğin ağzındaki havayı bencilce sana biriktirdiğim doğru
Sözcüklerini bir testiye doldurup aşkla gömdüğüm ağzıma
Beni sana bağışlasalar olmayacaktım ip köprüünün mağduru
İçimin yetimini dışına salacak sol göğsünden büyüdüğüm annenin
Geçtiği tünelden hasarsız aşırıp seni o yetime anne yapacaktım

Yoluna süratle sürseydim ölümümü
Rüzgârın kazandığı yolculuk kalacaktı geride bavulsuz
Yol bitti, yol bitti, yol bittiye gelmeseydim daha sevgilim
Sürmeseydi bende kahr,
Sende ağır yol baladı sürmesini baktığımız yönün kirpiklerine
Gövdesini kör yokuşta deviren gölgenin ettikleri
Başımıza zamanın siyah taşlarıyla yükselmiş bulutları sarmasaydı
Huşu içinde durmasıyla gece teninde
Sakin ruhun da çıldırdığını görmeyecektim vardığım yerde

Beni sana ilhak edilmiş bir dize gibi yağma koydular
Beni sana ilhak edilmiş bir dize gibi yağma koymasaydılar
Ebediyet yok olmadığın tüm zamanların kollarında
Unutmadım, unutmadım sevgilim bana yaşam verecek
Der, gitmezdim yarı batmış güneşin kedigözlerinden

BÜYÜ AŞKA İKTİDAR

*Gün olur adına işlenen her anlam hepten uçar ya
Bu zalim büyü olur aşka iktidar.
Gün olur kanatır her havzasını bu coğrafya
Bir tatlı anı kalır aşk muhalefette pâyidar.*

Bir aşkın geçtiği bir aşktan
Kaldı zamana paha veren apansız kamaşma.
Daha kaybettiğini bilmeyen boy'un
Daha boynun huzurunda büyüyorken büyü...

Ve yalvarırcasına bu yazgının rüzgârına
Bu keder solgun bir ten gibi çöktü
Remil tozlarına kanla yaslı
Gövdenin ruha cümle ettiği tüylerinde
Aşkın ve ölümün siyam kedisi
Mağrur bir gecenin eşliğinde
Patilerine sayıkladı diliyle adını
İlk anaforun yarattığı... Suda yarattığı ilk hipnozun.

Ah! Unutkanlık tutmuş kabuğun dibinde giz.
Avunmayla o ilkel kavmin çadırındayız biz.

İki kurt sürüsü birbirinden geçmiş
De ayrılan iki âşık derisi harap yolluğun
Birer burcunda son eşişleriyle
Oturmuş sırtındaki hançerin yaşını hesaplar
Dururken bu tekrarlar kemirir içini
Evvelden inen sisin kül hazneleri içinde;
Sedir iğnesiyle dikilmesini suyun toprağın etinde
İncitilmiş bir çift gözün değdiği boşluk daha bilir
Atılır sanırsın da ahın dışındaki o çok doğru bilgi
Mazrufundaki lirik inatla kalbin nasıl silinir?

Bak yaşlandın
Karanlık bir ayinle katlandın aynı atlasa
Alt katman çocukluğuna değdiğin o uysal
Bir üstte büyüyor gürbüz ölümün kumral
Çoğulluğuyla bulaşan hayat sana gidiyor.

Sen

Geride kal... Geride kal... Geride kal...

Bak işte dalgalar... Bak işte dalgalar

Bronz atın ağzında yılınlaşan köpükten

Bir ömür çekilmesi seninki dalgınlığından dünyanın

Bırak, sana gitsin soysuz ve makyajlı hayat

Sen

Burada kal... Burada kal... Burada kal...

Kalmanın sihrini sapladığın aşkla koru

Su ve zamanın bitmediği o ilk ayışığı altında

Cevaplayamadığın tek soru

Acını ve lânetini çoğaltan kuşların kanatlarında.

Ah! Unutkanlık tutmuş kabuğun dibinde giz

Avunma o ilkel kavmin çadırında

Boşuna mıyız biz?

İki kurt sürüsü birbirinden geçmiş
De yolların şahmaran olduğu yolcunun fesat
Belleğin çöktüğü her eşikte sihir var
Sihri mayalayan nefeste anılar
Bir cenktir ki senden sonra da vardı
Şimdi sonradan önce durduğun uçurumda
Seninle kalır sanırsın da lânetin dışındaki
Mazrufundaki kanlı fetreti kalbin nasıl dindirir?

Kendine kovuk arayan ruhun
Pusulası dediğın yılanlı bir söylencedir
Bak yaşlandın ve yoruldun işte
Ben olduğun cevizin kabuğuna elinle soyundun.

Önceden biçilmiş bedenın yırtık derisinde
Arama *bu aşk ve büyü* senin her yerinde.

SANAT ŞATODA HİZMETKÂR

*Sonsuzla aramda beton bir kale var.
Kaleyle sonsuz arasında küçük bir ada.
Adayı sahiplenmiş balıkçıl orada ne arar
Boşluğa okurken tiradını ay ışığı altında?*

Önce hiçbir şey.
Sade sükûnet.

Yola çıkmadan verilen dönüş yorgunluğu
Ne demek?
Öğretecek kuşların kanatlarını iftirayla yolanlar
Gittiğinde nereye gitmediysem bıraktı ah'ını!

Tüye ağırlığını öğretti dağ.
Gözlerini başına dikti
Çocuğun bıraktığı yastıktaki.
Öğretecek kuşlar yolundu.
Ve yolundu artık kalıntıdan kurtaracak anahtar.

Kuzey fırtınası

Balıkları sürükleyince taşlardaki siyah lekeye
Yazılı kıyıda bekleyen anlamı göçle çözdüm.
Çakıllara çakılı kalmış bir oyundu sahnede
Sözcüklerin vızıldadığı gökle yeryüzü arasında
Ölümü yerle bulaştıran mecbur trajedi.

Doğrulanmayacak yalanı yerinden etme!

Sonra her şey.

Yaldızlı yalan.

Göç devam etti içten içe...

KAN GÜNEŞTEN EVVEL

*Kan güneşten evvel
Kötülüğü kahve tortusundan daha bilen
Ah içim dolaşmaya gitsin dedim güzel
De bilmez idim huylarını artırır da gelir hay eden!*

Gözlerine değen ışık
Batıyor gecenin göğsüne.
Acı orada ortak duyularla bakıyor
Ve duruyordum sayısız bakışın
Bakışım olduğu mendireğin dibinde.
Seni ben çok bilirdim yok çıktın.
Göbek adın zıpkın
Soyun arsız dünyanın binbirinci nesli.
Yıldan yıla çekirdeği düşmez bir sızı
Giyinip ötesinde soyundun önümde.
Garezin ıssız öldürdü aşkın içimdeki ulaşımı.

Seni ben yok bildim çok geldin üstüme
Heves miydin heder mi
Ben bir zamanı bilirim o tek dizinin dizinde:
Değer kalplerde heves kaldım değmeyenlerde heder

Ne fark eder esasen aşk ikisi birden eder
Acı tüm ikilerin tekleştiği çizgiden düşer.
Casus bir araç sandım mükerrer anladığımı
Şeyle şey arasındaki ilişkiyi ele veren
Benle siz senle biz arasındaki o t-uzak meseli

Odayı bir gün biraz ışık biraz azıkla
Bırakıp gidersen elinle beslenmiş bir geçmişe
Tersyüz dönersin sürgüsü paslı ona.
Açsan da içindeki sürgün'ün dolmuş sesini
Dışarıdaki günlerin ederiyle dolduramazsın
Kanı ve güneşi iyileştirecek zehir kâsesini.

Seni ben bilmez idim
Gördüm *"her kim ki bilgisini artırır
kederini de"* ayetinden dönmenin zorluğunu.
Döndüm ki odanın eskisi aynanın öbeğinde
Dişi bir yılanı nefreti artsın diye kısır beslemiş.
Döndüm ki bendeki adanın ıslak kaidesinde
Beliren ışık evvel zaman gözlerine gizlenmiş.

Dağ ve çay için sundum beni sana.
Yıllar önce boynuzuna ellettiği için boz geyiğe
Yaydan atılır gibi kapalı gözlerle düşündüğüm
Sönmemiş o feneri tenine asan dutun iyiliği için.

Dağ ve çay için sundum beni sana
Dolaşıp duran rüzgâra dilimin uykusuz ucundaki.
Heybede unutulmuş fotoğrafin yokları hayırına.
Çanakta tutulmuş incelikler için kötü günlere.
Ah! Biraz ışık biraz azıkla
Bırakıp gittiğim elinle beslenmiş seneler için.

Dönersem, yaşamışsam, buradayım,
Buradayım, buradayım, buradayım, buradayım...
Diye üflemişsem aksak cevizin oyuk gövdesine.
Bir sayfası kanlı bir ömür geçmişim öteki güneşli
Birdenbire çullanacak ve uyuyacak birdenbire
İki budaklı boz bulanık bir esrar içmişim
Elimle değdiğim geyiğin borusundan.

Dağ ve çay için sundum beni sana
Aslına laf getirmez seçkisi için tabiatın.
Bir geyiğin aşkından geçen çocuğa hayıf,

Ve üzölmeye eğilimli kara parçaları için
Kendimin tüm vurduğı ve vurulduğı
Dalgalar ve dalgakıranlar için.

Kahve ve kan ve tortunun güneşle kuruduğı
Tek sayfası için içimde dönen ezeli öykünün.

YAŞLI VE GRİ

Yaşama sanatı, bize acı çektiren insanlardan yararlanmaktır...

Kederler, düşüncelere dönüştükleri anda,

bize acı çektirme gücünü yitirirler...

Marcel Proust

BİR DAĞ GÖLÜNDE* BAŞLADI HAYAT

Anjelik

I

Kapıyı dağa taşıyan gölge
Kapayacak mağara bulduğunda
Alandaki kanın muhasebesine
Uzun sürecek bir suskunluk açıldı
Gecenin kristal gözlerinden
Bahsetti yarasa
Ona
Her güneş uykusunda gördüklerini
Kaygan bir vücutla sarkıttı.

Bir dağ gölünde başladı hayat
Sarkıttan damlayan geçmişin altında
Bir dağ geçisinin indiği suya düştü
Yayılma isteği ölümün
Bunu sayıklayan on birlik Anjelik
Elli yıl sonra hâlâ
On ikiye vurmamış bir saat
Asılı mağarada.

* Bejan Matur: "Tanrıyla Konuşma"dan

Seçilmiş kahır
Yalnızlıkta
Seslendiği ışığın içine gömüldü
Işğın içindeki kanlı kamaşmada
Gördü
Tanrının ve
Görmenin körlükten doğuruluşunu.
Bir dağ gölünde başladı hayat
Ve kalp taşıdı hav(r)asını öteye.

II

*Uyku içinden kaçan
Acının korusundan çıktı.*

Sedir gözyaşıyla yıkayıp ayaklarını
Ağrına katmer olmanın yolundan geldim
Dedi, göğüslerimde kavminin çorak sütü
Uysal pençesiyle sırtımda dağlının

*Uyku içinden kaçan
Aşkm korusuna sığındı*

Bütün suyu karanlığın
İçimdeki testide bekledi
Dedi, baba gömdüğüm yaban kayada
Güzelliğini döküp
Öncesiz bir tohum
Gibi kabuğunla oyalan dendi
Solgun yüzün bıraktığından
Çok ölü vermelisin
Daha ağır doğurmadan, hiç...

Uyku içine kaçtı
Dağın içindeki
Kalmanın
Ölümden sürgün olduğu.

*Uyku içine kaçan
Aşkın korusu, acının oyuğu, bildi.*

III

Güneş Alyansı

Yaşlı Ahfeni'nin incir çekirdekleri
Ve sonbahar çamuruna buladığı
Tininden aciz, teninden tiksinen kalbinde
Sarı bir ağıl gibi ışıldar aşk.

Çatlamış dudağın uzanıp
Kumda suya genişletmesince çeperini
Kalp de taşır havrasını öteye...

Ağrılar Kolaşı

Onlardan sızan ağrıyı sınamak
Safkan lanetliler gibi cömertlik yaptırdı bize
Ve kavmin kavme mühürlenmesini açıklayacak
Tek söze gerek kalmayacaktı, bilemezdik!

Dağdaki Okyanus

Bir dedem badem
Öteki madem ki cevizdi
O eski toprakta kabuklarını tokuşturan
Kutsalın avlusunda alınma çalman
Kandaki ağır şeyi şiirle çökeltebilirdim
Dağdaki okyanusta vaftiz edilmese
Kendi kanıyla
Şiire çökmese kardeşlerim...

Sus Eşyası

Kapıda *flamingo* ibrik gibi dikilip
Derimdeki bakır leke, kor yılan soyumdan diyecekti.
Zehir ıslıtısı dönme dolap, itaat eşyası en Tanrının.

Derisine aşkı ve hürriyeti çürütmenin elinden harflerini alalı
Eşyası sus evin ahalisiyle ağlamaya kapandım
Kor yılanı söndürmeyen ince suyun süt dışında
Ki sızıyla götürsün diye
Mermer parmaklarını tuttum beni heykelin

Kör yılanı süs eşyası sananlar kavminde ne çok oyalandım.

TAVUSKELEBEĞİ

Kim, havada zehir çoğalttı, ve bulutun hilekârlığını sevdi?
Ey sevginin hakimi, senin mahkemedeki gölge benim işte!

Diyelim tüm sararmış aşklar altından yapılı
Ve hava, gümüşle yıldızlardan
Ve ağzına kadar dolu okyanusun her damlası
Ve gece ve gündüz,
Şeref; mücevher, mal ve para kadar herkese sahip
Ve dünya, özgürlük içinde öyle uzak ve sıcak
Ve hiçbir fırtınaya ıskasız dönüyor
Diyelim tüm sararmış aşkların altında yemyeşil uçlar
Ve sarı gagalı sığırcıklar ve taptaze kanatlar
Bu toplamın cüzleri nasıl, ekseninden nasıl kopar?

*Tanrı'nın, hepimizi bağışladığını unut.
O şimdi ölüdür ve ben otuz yıl
Surlardaki ölü hayvanlar, azman kapılar gibi
Yaşlı ve gri yaşadım.*

Geceleri çıplak ayın çırıl olduğu uzun çatlaktan
Genç horoz gecikerek günü çağırıldığı zaman
Hayaline yakın uyuyan ben, ani bir illüzyonla
Sevgide yarım-örtünmekte hiçbir zarar yok, görecektim.

Esin-tinin uyuduğu bu hikâye ağacın altında
Hareketsiz, ve gözlerimizi kanatlarından düşürerek
Düşünmemek, rüya görmemek, hatta ölmemek
Sona eren anların son mutluluğuna sahip olmak hissi
O kanatların fırçaladığı saçlarımızda uçtu.

*Tanrı'nın, hepimizi bağısladığını unut.
O şimdi ölüdür ve ben otuz yıl
Surlardaki ölü hayvanlar, azman kapılar gibi
Yaşlı ve gri yaşadım.*

Bu, elinin, elimin içinde çiçek açtıdır.
Eğer onlar, bu akşam birleşmemiş olsaydı
İçlerine solma halleri düşecek
Polenleri kısır topraklara dökülecekti.

Zaman değil, ama biz kendimiz her zaman
Mezarda dahi düpedüz yalan söyleriz
Ölümden sonra orada.
Dizeler, hüngür hüngür ağlar,
Ve hiçbir haberi olmaz dizgicinin,
Silme arzularımızdan bizim.

*Tanrı'nın, hepimizi bağısladığını unut.
O şimdi ölüdür ve ben otuz yıl
Surlardaki ölü hayvanlar, azman kapılar gibi
Yaşlı ve gri yaşadım.*

Uzun zaman önce
Azad dedin bana, suskun olduğumda.
Şarabın ruhuyla akşam mumuna yakın otur.
Yaşlı bir ateşçinin, eğilişi olacaksın duvardan ateşe
Başka günü bekleme.
Bu korları yaşamın gülleriyle arzula ve toparla
Korudaki külde söyletmeye içindeki koroyu
Yaprakların arasında sesler sancağı hep salınacak.

Eğer bir balerin kayalarda, bir öpüş için dönecek
Merkezinde unutturacaktıysa olup biteni.
Gözyaşlarıyla, o zamanları düşündüğüm yakada
Kuru, zayıf bir bedene aşındırdığını beni
Mağaradaki nemle boşuna anlatmayacaktım ona.

*Tanrı'nın, hepimizi bağışladığını unut.
O şimdi ölüdür ve ben otuz yıl
Surlardaki ölü hayvanlar, azman kapılar gibi
Yaşlı ve gri yaşadım.*

Susuzluktan yakın ölüyorum fıskiyye
Alevin yakınında, inancın ötesinde
Bir solucan olarak aç, bir kürklüde giyinik
Gözyaşlarında gülümseme olan ben,
Beklenti olmadan bekledim yağışın dinmesini
Saint Corc'un gömüldüğü içkale kayalıklarında

Küçük bahçesinde, orada
Kurbanlar mezarlarında
Ölü ve durgun, sıcak ve soğuk yalanlar söylerken
Yaktı. İz açtı. Soğuttu.
Son kez kapanmadan kanatlarındaki gözler.
Tozunu ekti derinin içine tavuskelebeği.

*Tanrı'nın, hepimizi bağısladığını unut.
O şimdi ölüdür ve ben otuz yıl
Surlardaki ölü hayvanlar, azman kapılar gibi
Yaşlı ve gri yaşadım.*

OTURMA İZİNİ

Az önce varlığından indim. Arzulu sokaklarından
senin. Uçsuz karanlığın bodrumuna. Bir kolumda
gözlerinin başkemanı. Tazelemek için aşkı ve acıyı.
Ötekinde kanatlarını yaymış bir girdap. Tazelemek
için aşkı ve acıyı.

Seni içimde buldum. Bıraktım kendimi senden aşağı.
Sana düştüm. Her yanım kucak dolusu gözlerin.
Senden düştüm. Hangi haliyle anlatsam sözcüklerin.
İşte beni deldiğin yerin ardındaki ışık desem.
İşte seni aşırдыңın kovuğun aşkla iniltisi benden.
İşte oluğundaki bambaşka kanın alaşımı.

Sinen ah! Beni seninle çoğaltan toprağın.

Seni içimde elmas buldum.
Seni içimde yine buldum kendime anlattım
İçime kaçtığın zamanların ettiğini bir bir.

Seni bir gülün fazla iç adıyla kanamalı
Kaç iklimin toplamı acıdan bir bedenle
Ay ışığının spotunda seyrettim tepende ayevi.
Seni güzdü attığın örtünün altında yakalayan
Daralan bir taşhane üzdü beni derisi nemli

Dediler: Mağara... Karanlık... Derin...

Dedim: Hiçbir şey bir kere her şey çok kere düş.

Sinende ah! Beni seninle çoğaltan sinende.

Eczası tükenmiş dolabın kahriyle
Yaraya baktığı gözlerin ruhuna değdim, üzgünüm
Az önce kapındaki soluğun damarına
Erimiş bir sabır bıraktım, taş halini almaya bilet
Oturma izni için niyet say içindeki akşama.

Sinende ah! Beni seninle çoğaltan toprağında.

Bir kedi kıvrılır gibidir ağzında
Bunu düşünürken çağrışan sözcüklerin
Konakladığı testiye tırmalayarak kırması.

Sen meleksin.
Erken uyumanı buna yordum
Dün gecenin yokuşunda.

Bana bırakmanın güzelliğini neye saymalı
Tüm geceyi?

Sinende ah! Beni seninle çoğaltan toprağında.

DEFTER TUTULMASI

*Şarkı söyleyin, ağlayın, belleği ve ruhu fırlatın, karanlığa değin
Şu anlaşılmaz bedenleri süşükleyin...*

Paul Verlaine

GÖKKUŞAĞI

Dağdaki kadın, pudralanmış gece kelebeğine benzer. Altın iplerle dikilmiş kanatları, ay düşmüş gözleriyle Doru bir atın sırtında geçilmiş gökkuşağıdır altından.

KÖKTOPLAYICI GÖLGELER

I.

*burası bir tepe, ama sadece bir tepe.
köktoplayıcı gölgelerde kızıl humma
her şeyin bir ayını bir kıyafeti var burada...*

gece. gezintiye çıkardı mahremlerini utanmayla.
beklenmedik gözlerle değene,
beyazla kirletilene dağın siyah bulutu.

*çömel de ruhunu tutayım içime
bir kuşun ibiğine dokunur gibi güneşli
dedi / aşk sanmak ne aziz bedbahtlığı
göklerden daha göklere çıkmaya uğraşanı.*

çan dolu bir kafatasından çiçeğiyle
damarındaki kılıçtan olduğumu unuttu.

kanı yenmeyi öğretti ona.

biten şeyin elde çizgiyle sürmesini
kan ağlayan gözlerle okumayı

*ve deri alevden olma ruhla sirtününce
sönmeyi gösterdi.*

gördüğüm ilk ağacın kördüğümüydü duyduğum
:sessizlik,
ruhun en yüksek rakımı ve acının,
en derininde senin...
kök buldu
büyüt
onu.

II.

*delik bir paradan geçer
gibi akıyordu kalpten rüzgâr
topraktan tılsımını uçuran yamaçta...*

yarılmış geceyi lâl gördüm
tabağında çatlamış nâr.

*dövülmüş geceyi gördüm, deride.
dağla düz oturmanın yüzüyle*

unutulmuş parçaları toparlamak
kartal yavrusunun hiç
sırtlanın yaban umurundaydı
dağla kalkmanın söz omuruyla söyledim
katran masalın nemrutundaki güneşe;

*bedenin olduğu acı şeyin köküne değdin.
soyundanım. soyundum. ateşini ayaklarımdan.*

III.

derin okumasını taşların ve ırmağın
yaralı kalbin taşlığındaki semender tamamladı
ve kattı taşların önüne,
ırmağın ardındaki o uçsuz sessizliği.

gördüm ölü'mü
köpürdükçe evini yakan kızıl dalgalarla
anıların dargın mağarasında kaybettiğim.

IV.

şarapla burkulan gözlerin ve kalbin bileğini
onar maktan döndü...

*alınla dudak arasında
aşkın ve acımanın yarısıyla bir durdu...*

toprağın mumyaladığı harfler
geldi ve önümdeki suya dadandı.
cümle kuruldu beyaz ovanın karnına
istek serpildi
dişi kana b-ulayan barbar
kapıda ölüm çamuruyla
belirdi izi üstüne giz sıvayıp ölecek adların

*onlara sabır verin dedim bizlere
kelebeğin ateş kustuğu bugün...*

V.

taşın ve güneşin gömülü şeyleri
amforanın yarılışına dek içimdeydi.
deli çinglar verdi müjdeyi
parlak bir kiremit altında gizlenmiş:

*erik ağacından inmiş son hüdühüd
taşla güneşten sürgün bu işaret:
mâtem bitmez!*

sisten bir doruk önümde
sesin anlamını uzattığı pervasız
gökle ateş arası bir muğlak piramit.

siyahı aratan beyaz ürpertiye değdim
yeryüzü ve ölümden kopmuş
rüzgârın tırnak aralarında oturdum.

*ah bilmezler ne kadar küçüldü gökyüzü
insanın suyuyla nemlendi yeryüzü ve soluğu
lanet bitmez!*

bırakılmış tozlarına fısıldandı
kırık taşlar gibi kalma;
kozana dön ve sark ağacından ölümüne
yaşamın onun içinde...

*(burası bir tepe, ama sadece bir tepe
köktoplayıcı gölgelerde kızıl humma
her şeyin bir ayini bir kıyafeti var burada...*

dedi, kim?

*yüzünü mürekkeple boyadı söyleyen
yaban bir geyiğin silinmez gözlerini
yazılı tasa ters tutup inledi
oturduğu kanatlarında ölümsüz kuşun:*

*yanan bir yunan kadırgası gördüm rüyamda
burası bir ada
ama sadece bir ada...!)*

SEMENDER

Onun kucağında, benim gizemli istiridyemin. O zaman bir boğa olacak, kar beyaz topaklanacaktım. Kendimi büyütme ve taşımak için akrepli topraklara onu. Bilseydim en derin sarıyı oralardan beğenecek. Tutulmuş defterlerin aziz gecesinde, onun sayfalarının uğuldayan ateşiyle yakılacaktım. Bir semender gibi yeniden doğmuş olarak acımdan. Adını, onun adını bağıracaktım yine de... Çöl.

KAN TEFLERİ

*Anlam yüklü derilerle ne kadar çok söyleşirsen,
o denli artacak bilgin.*

Leonardo da Vinci

SUR NOKTURN

*herkesin kendi düğümünü,
kendinin çözmesi gerek*
(Van Gogh)

Cesur bir savaşçı gibi haykırıyorum: Ölenlerin damarı mermere düştü!

Böyle gece vakti apansız bağırmana, renkçi bir deli müsebbip inanın.
Bütün çabalar bir dize daha ilerlemek içindi, olması gerekendi bu.
Çözümü zaruri bir düğüm var kursağında, ölümden kalıntı simsiyah

Anneannemin elindeki şişkin damarlar mermere geçtiğinde
Sezmiştim; ölümdür kutsayan mermerdeki bütün kılcalları.

Çatladı mermer, gözleri kanadı patlayan damardan Meryem'in.

Sözcükler her yere taşınabilir, her şeye ruh vermeye ehildirler.
Yeter ki sürsün bekledikleri beynin, kendiyle diyalogu içindeki sanrıda.
Surlarda gece müziği, açık kapılarda dudaklarım mühürlü.

Korkak bir çocuk gibi saykılıyorum: Ölenlerin damarı mermere düştü!

ULULAMA SEREMONİSİ ve REMBRAND'IN YIKILAN KULESİ

minnettar olduğumuz şimdi –eskisi kır– sonsuz işaretleri karların.

artağan topraklarına çekilen bilge, irisleri berrak uyuyor ovanın eteğine kabartılmış tüyleri tipide ak dalgalar hayvanının avına kapanan pençelerinde yazıyor “ölümsüz ölü inatla harf hafriyatında hâlâ” ve form değiştiriyor, kemikleri uğuldayan resimli kitâbenin çerçevesi, mezar cezirelerini yutuyor, kan eriyiği.

uyuyuşlar gibi uyanışlar da ateşle irkilten tan mızraklarına kovuk yalnız kendinin koyunda demler şişeleri kâbus mahzeni.

bu bakışlar mağdur olduğumuz şimdi –eskisi kor– ölüm içre.

ısrarla ve vahşetle kamaştırın bakışlarımızı, bu muktedir bakışlar düşürüyor toprağın doğum lekesine safir temrinlerini kumul seferinin.

kimse mehdiye yormamalı bu seferi adam ve itaatkâr hayvanını varlığına düşürmemeli tek şüphe tohumu, yeşerme evecedir taştta incitici dokunuşlarıyla çıplak geçer ve giyinik kalır damarda saygınlığı bozan işte, sarmaşık gövdesinde ilerleyen bu rahatlama suyudur saçılır ululama seremonisine kurak incirlerin;

güneş tefi, sis ibriği, feveranla esneyen dudaktaki minnettar uyuşma alıyor ovanın ölü beyazını, yakınsama, sayıklıyor dudağım;

“koro neden suskun azad..?” olmayana ses mi biçmek dediğin?
boş konuşma körkandil dudak, hem biçince giyen m’olur hançeresine,
herkesin korosu kendine kurar bülbül korusu!

benzersiz bir maya bu tuttuğum ve tattığım kum: ‘terra incognito’
imparatorluk çökeltten maşeri kitâbe; ah! günahkâr sel, günahsız iblis
koru çanağı bu evet, her an uyanışla dolu kahırlı bilgenin,
hayvanı acıktıkça uyanan içerlek kasırgayla, gökyüzüne savuşan tozları,
mevsimlerin kemirdiği yaşlı kabuktan yontularak buluşuyor gecede
ve harflerin yeniden sistirelenişi –olana ses biçmeye– taşın böğründe.

- * Rembrand’ın kulesi yıkıldı üstüne koronun, şiir işte buradan kırıldı; kadının şömineyi gıdıkladığı maşayla,-alev aksırığı sonra kızmış dudaklar fıskiyesinden, güneş parçalarıyla pencereden kaftana düşen, beyaz uykusunun ardında dört tahtalı kaçış kapısı -dört kanatlı kuş olur mu buna benzeyen, -gagası böyle düpedüz! masanın yeşil ışıklı yüzünde açık kült kitap, kürsü ve sepetin belli belirsiz varlığı, karanlığa çıkarak kaybolan spiral merdiven, muhtemelen abanoz basamaklar, hepsi, abananların hepsi meditasyon nesnelere, tıpkı fırın gibi tuğlalarla döşenen tuvalinde yaratıcısının. Rembrand’ın kulesi yıkıldı üstüne, Heinsius’un dalgalanan sağ eli bu korosunu yitiren maestroyu ustasınca ululayan... yalnızlıkla... böylece...

YOK VAHA VE AY IŞIĞI

/Requiem sur le nom d'Azad Ziya

*Voici ma table et mon papier, je pars d'ici
Et je suis d'un seul bond dans la foul des hommes**
(Paul Eluard)

I.

kılıç, zırh, darbe;

pençesine düştüğüm germen'e,
ilenmem uzun sürdü, belleğimde kan döküntüleri...

misal, her gün diri bir çelenk yaslamak,
düzelmeyen bir kamburdan zor ve süreğen geldi,
açıl aldanişın goncası diyen ağzınızın
kanar kıyısına size bu kadar mı..?

belli ki öğrendiniz bazalt ve tonoz gölgesiyle
dik bakışumlu ayna ve akkor huzurunda
titrememden akrepliğimle...

kimsenin suyuyla yıkandığı merhamet var mı..?

* çekip gidiyorum, işte masam, kâğıtlarım
bir atılıştaki ortasındayım yığınların...

II.

gözlerine ışık tutulmuş yarasaya,
gördüm çok iğneli atak bir kirpi oldu aydınlık.

horozu dinmiş patlamaların şafağında,
enkaz bağıklar, sıyrılmamış ceviz
kabuğundaki zümrüt bilgelik,
bağaya tormalanmış tespihle çoğalan çorak yıllar
domuz dişleriyle yeniden deşildi bu gece...

korunmuş olan tek sarpın gövdesindeki levhada,
gömülür gibi eşkıyanın biri
hâki bir vahada dağıldı taneler ay ışığıyla...

sarmıçta bekleyen kadar sabrın esiri olmak da vardı..!

gördüm ki sağırılan da parçalanırmış,
budala narası patlayınca korunaksız oyuğunda?

çapraz çalımın zokasında çırpınan da,
düz ruhun kaldırımında salman da,
aynı sureti takınacak hafızanızda, indirin...

III.

buyruk, ulak, duyuru;

genzinize saplanan oku ve bu uyuşturan kokuyu,
kan ve öd nemiyle gevşeyen gözlerin halkasında,
aşırı bir gerilim saldı sadağına düştüğümün,
merhametine işkillendim,
ayağım tökezlemedi,
olsa olsa kalbimden topraktı çıkan,

tıpkı kurak bir değirmen arkında son buğday tanesi..!

tabiat şey'lerine ad koyma ehli eslâfa,
korulukta yeşeren suskun yakınlık,
sumermerinde gide gelen örümcek zehri gibi,
dengesiz aydınlıktaki korkudan da güçlü...

IV.

tař, dűřűő, ses;

karanlıkta çalkalanıyor son bahar çalıları
sivri zindandelen topağından gizliyorum benimi

siyah ve ağıllı olan Şey kimin derisinde değersizdir..?

inandığım hayvanlar da kap-akl-andı barınağına.
beyazzehir ve akırdikenleri toynaklarına doluştuğunda,
ormanıma gűmdűđűm ayinde yeni dűkűm
an sesleriyle űzűlen amforadaki eklemlerin
kırımı ve bozumu aynı siyah sarım boruda duyduğum
bűđűrtű kadar keskindi!

nasıl unuturum!

tenhalık űlű evlat eti gibi açtı odamın gecesinde.

hızır uğultusuyla boğuldu iyi huylu kütlelerim,
ve genişledi, kör sesin adi dolaşımınca tümör.
mürekkeple çöktüm.

kanlı terli bir ulak bekledim hep.
alacakaranlıkta toprak altı gübre böceği,
ilk gün ışığında karayosunu kertenkelesi.
devasa bir yarık açarak
sürüklediği heybeden boşaltır sandım
sesin kabağı altında,
mahrem sözlerini kurtuluşun.

yanıldım!

V.

kanı pıhtı-teri kuru bir ceset yığıldı ne var ki
rüyalarım, heybesi boşaltılmış kabuğun sesi,

ah! derim ki zira taşınıp söylenememiş,
bir sözün anlamıyla hayat gerçekten varolacaktı.

yok oldu!

her uyanışında rüyasını öldüren, ulak gömücüsü
bir beklenti bıraktı ardından,
burayı ehram kılan bitimsiz ziyaretçi koşununda

lanet bu forsmajörle hak sahibi ağzımda..!

kılcal kılıç, cılız zırh, fevrî darbe;

darbimeselinde soy ve soysuzlar,
ahalisinde asi ve asiller,
kendi olmakta emekleyen,
kendinden kurtulmakta koşar adım.

adım azad ziya, ne hürriyet ne parıltı
yok vaha, yok ay ışığı
esaret ve sonsuz bir karanlıkla aranızdan ayrıldım...

GÜLKURUSU YILDIZLAR

/Kalasar Kayalıkları ve Piresta Ovası

önümde sahnelenen *sans fin nu-démonstration*'u
uluorta söylemem dirice olmasa da
anlaşılman kuşkusuz kanlı-canlı olanaksızdı

uzak bir mesafeden, bekledim ölmeyi..!

I.

Kalasar kayalıkları'ndan uçsuz Piresta ovasına,
ince bir yolun sapak açan kılcallarında,
taçlanarak uzar kıvrımlar alayı.

Çırpışan alakanatların rüzgârıyla,
aynalı bir çayın dudaklarını yırtar
tozlu çınar kökleri...

Adı,

her geçen bıraktıkça kendininkini
hergele bir beden gibi umursamazım olan

görüntüsü yok, gövdesiz bir kök
söylentiler halkası suyuyla beslenen yinelenme.

Ovanın ortasında çevrili,
açıklıksız bir duvar bu bohem sur.
Çarpan seslerin ıspatulası taşları sistireleyip,
tirşe-kızıl tozları silkeleyince duyulur:

Ölüm yaklaşmakta!.....aksi
(ölüm yaklaşmakta haberini ulaştıramaz ulak)

Ölüm uzaklaştı!

Kan suyunun tazeliği yitip gitti.
Piresta ovasından Kalasar kayahıklarına
savuşan pıhtı tozları,
gülkurusu yıldızlar oldu gökyüzüne.

Ölüm yaklaşmıştı!

II.

Toprağın derisini oyup,
nişasta kilerinde patlatıyor yumurtalarını,
olgunlaşmamış meyvenin sinekleri*
çırptıkça kanatlarını
çürümenin aylak teknesi yelken şişiriyor
ve suyun kasarasında biri açsa avuçlarını
bozulmuş bir karanın çocukları
suya dökülmek için evvelcedir sıra bekliyor.

Tükenmez bir salgı gibi,
döküldükçe tohumlanıyor algımın almaçları.
tomurcuklar içinde metronom belleğim,
gidip geliyor sözler salıncağında.

Düşüşüm yinelenir esinti kırlarına kasara'dan!

* meyve sinekleri: =(Trypetidae) familyasının büyük kısmı içine yerleştikleri meyveyi kurtlandırarak baş döndürücü zararlara yol açar. En tanınmış türlerinden biri Akdeniz meyve sineğidir: *Ceratitıs capitata*. Sayısı 300-500 arasında olan yumurtalarını olgunlaşmamış meyvenin içine bırakarak, yumurtalarını olgunlaştırıp konağının olgunlaşmasına izin vermeksizin çürütür, yenemez bir hale getirir. Turunçgillerin yanı sıra; elma, kiraz, incir, kayısı ve şeftali gibi meyveleri de konak seçer. Şiirin iyilik- kötülük gelgitinde sembolize edilmesinin temel nedeni, zararlı konakçılığı değil; korunma ve barınma ihtiyacını geçireceği süreci zamanlama konusundaki mükemmeliyetçi adaptasyonudur. İnsanlarda aşına olduğumuz kötülük gömücülüğü ve mezar kazıcılığının aynısını, primitif bir canlı familyasında da görmek, tarihin koridorlarında, kötü oğullar vermenin iyiyi vermekten ne kadar daha ustaca evrimleştiğinin ve kökenselliğinin de kanıtıdır sanırım. Çağımız meyve sineklerinin, içini boşalttıkları dünya da gün gelip kopçasından düşecek kozmos ağacının...

Kırım, günün karanlığında
bedbaht tümseklerinden püskürtür lavlarını
giden-gelen yalnız işaretler kalıntısı

Ve küldeki mat gelecek
kildeki şah rengine döner amforayı gömen
döner yakan yazgıya...

MİĞFERSİZ

Bir mevsim gömülü kalmış dosyadan kalanlar için minör bir antre...

Uzaklık. Dizginlenmez bir uzaklık isteği. İki kuru ağacın bacakları arasından başlıyor yolculuğum. Gözler önüne açınmış günler avlusundan kopan, buzdağı parçası.Sarı uçlu oklarla eriyen, rüzgârla göğe akan muğlâk uzlaşmazlık. Baktım, o zaman çalmayan boynuz boruların arasından. Kütükteki kireç kadar soğuk çok yol almışım sürüldüğüm duvar dibinden. Geldiğime el, başladığıma kayıp olmuşum. Tek gidiş, milyonlarca gelemeyiş var yaşamışım. Bir sözcükten sıçrar öbürüne yol ve bir tek görüş, görünmeyenlerin önünde kaskatı durur çelik derili sırtıyla, dokunmuşum. Uzaklık, dizginlenmez bir uzaklık isteği. Her şey ve hiçbir şeyin içinde, her şey ve hiçbir şeyin ötesinde, yaşamım ve ölümüm...

I/Gözü

Bir sabah uzun hipnozdan uyanıp
Eklemeleri dağılmış eski bir demiryolunun
Paslı kemiklerinde oturdu ve söylendi;

*Miğfersiz bir şuurla yazılmalı şiir.
Korunma kaosa düşman.*

Toprağın evinde uykuya daldı.
Bir mevsim kuvars üstündeki amforada.

Zamanı gelince doğacak.
Düzdeki dibe, dipteki yeryüzüne inecek dedi,

Çıkar gömdüğün sabrı, geldim.

Çıkardım.
Kertenkeleler ve böcekler arasında gördüm toprağı.
Kederle oturuyordu içinde.
Mutlulukla örttüm üstünü, örtünürken dedi ;

Haklıydım,
Miğfersiz bir şuurla yazılmalı şiir.
Korunma kaosa düşman.

II/Kan Kardeşi

Kartal kanadından sürgün siyah bir sorguçla..!

Anaç bir azizenin ısırıldığı ve gül suyunca
Dudağıma sürdüğü dudağından duydum;

*Yaşlılarla ve yaşlılarla
Kan kardeşi doğdun, üstlen..!*

Şeyler efendisinin, altın tasma boşalttığım
Kuşkulu ve öfkesi durulmayan bu mürekkep
Gök kubbeye yükselen yekpare bir acının
Nice damarlar, uçurumlar denemiş belleğinde dövme oldu.

Toprağa bileklerinden çekilen geyiğin ürpertiyle
Avcısına parçalandığı soğukkanlı boşlukta,
Kanına kardeş bir yaşlılıkla dikili, kürsüsünde zaman.

*Zaman, kocamış ölümsüz, arlanmaz kardeşimiz.
-Geride yaşayan bir kardeş bıraktığımız için şükretmeliyiz!-*

Kürsüsü devrilir, ayak parmaklarımızdan kıvrılan çatallı
Ve çingiraklı rüzgârıyla, sonsuza dek apaçık
Dağlar, ovalar, ırmaklar boyu bizimle çarpışır, miğfersiz...

ACI ÖLÇER

gömülmemiş üç yaranın,
kapanmamış tek kabuğu içindir...

Gömemediğim kemiklerin tıkrıtları,
Ağır bir kokuyla çöküyor iki salyangoza.
Ölü soğuşuyla titriyorum.

Örtünmek miydi kutsal ölüm mü çırılçıplak?

Yüz öfkeli burun
Yüz öfkeli ağız
Yüz başlı ejderhaca
Korunuyor kabuk.

Sekiz yıldır
Çalıkların orada katlanışını görüyorum
Erkeğin kadınının cesedine.

Bir deri ötekine bunca mı yakışır?

Kurumaz bir sarmaşık bu
Bozkıra sürüklenen kuzguni şal.
Ağ seren suları arkaik büyücünün.

Masanın başındayım
Buzdan, mermerden ve ateşten
Bir satha ilikliyorum sözcükleri.
Zaman hepsinin içinde oturuyor;

Belirtiler sapasaydam nicedir.
Utançla içe büküyor
Tümseklerini mezarlar.
Işık küçüldükçe büyüyor siyah sis.

Marangoz tezgâhı masam.
Aralıksız işliyor acı ölçer.
Karaağaç yaprak döküyor harf cüruflarına.
Talaş ve telaşa bütün sözcükler.

*Kandan öte kan suları
Sertleştiriyor kök ve tüydeki öfkeyi*

Kemikler seslendikçe
Büyüyor dolunayın çemberi.
Bir koku kalıntısı dönüyor ağdalı
Toprağa değen diliyle rüzgârın
Sonsuz bir yineleme oluşturuyor
Dudağımı yırtan bu esinti, istemedim
Topraktan masaya kilitlenmeyi, yazdıkça

Ehlileşmeyen bir şuurla oturan ben
Ne bedevi ne Akdenizli bir münzeviyim
Yara gömülmezdir!
Beynin ve deri'nin derinliklerine.
Bunu bilen; dağlı, hep dağlı bir adam.

Bir dilin kayığına binip
Bütün dillerin suyunda çektim küreğimi.
Sandım, soyum rüzgârdır, soyundum
Tanımadığım suların ipek tenine.

İpek ki kılıcın ahret ikiziymiş, öptüm!

Dağ, vadi ve taş unuttuğum oldu.
Hatırlayıp sonradan duyduğum
Dağlı, hep dağlı bir acının kan kardeşi.

Bu bulanıklık ve görüntü
Bu sabah güneşi ve karanlık
Nasıl takılmış masanın ayaklarında
İncelen günlerin oltasına?

Zaman deviremeyecek
Kayığını bu mermer murıltının.
Gece, uyuyacak sadece.
Güneşin gözlerinde

Sustuğunda dikenli kemikler gazeli.
Kızıl bir yağmur bu
Duyulmaz sırlıklam şeritleri.
Kızgın bir damga bu
Dağlamaz hiçbir nemli deriyi.
Kısık bir ses bu
Gömülüyor gözler önünde.

Çalıkların orada, matemde yaprak ve kuş.

Hayatla bağlantı kuran
Bütün bu görünmezler sürüsü;

Sesten yakın ses
Resimden yakın resim
Uzaktan yakın uzak kanatlarla

Yükseliyor gün doğumunda

Önce ay altında
Önce güneş altında
Önce taş altında saklandı
Damarından olan kan

Kendini gösterecek yerlere yuvarladı!

Yosun ve böcek resmi içine
Taşlaşan yarısının resmi içine
Kardeşlerimin son nefesini.

Hatırlayıp, sadece duyduğum
Dağlı, hep dağlı bir acının
Kanma kardeş suların
Çalıkların oradan getirdiği
Dikenli bir gazel oldu, daima, burada...

YALNIZLIK SÜSLERİ

*Binlerce kök salarak, kavramak hayatı derinden
ve ortasından geçerek acının, olgunlaşmak
hayatın ta ötesinde, ta ötesinde zamanın.*

Rainer Maria Rilke

AŞK

kapanıyor akşamın tılsımlı yaprakları, bir çukura
düşer gibi bir ceylan, seni sevmek açıyor içimde..

SAHTE

*sunağa damlayan ilk kan gibi hançerden
kalbin kuytusunda hep durur
o ilk sözler ki ayrılık borusundan üflenen.*

toprakta değil artık kazdığımız geçmiş
bildik rüzgârın çapasıyla incinen
taşıl derisinde senelerce saklandı
uzaklaşıp içinde oturduğu korunaktan.

bildiğini söylemek de zaman almış.
yalnızlık kayığında aldığım zamanla öğrendim.
kaybettiklerimi kazandıklarımın
eliyle gömdüğümü şuursuzca bir zaman.

yaprağı büken, saksıyı çatlatan gücü köke veren
dünyayı kurtaracak olanmış da hem
yerçekimini yerden sıyırıp
aşkçekimi bir soyun kalıtlarına eklemektenmiş
şuurla tuttuğum ellerin içindeki sımsıcak titreme.

sungudan damlayan ilk kan gibi
mermerin damarlarından
yitimin arktik kollarından sızar da kalkar
safran tozlarına yaz'ın şiir olmak
isteyen temize çekilmemiş müsvedde.

yazılan da sahte kalır nihayetinde
yazılan da söylene yazan er geç
yaz'ı sonbahar dirilirken öldüğünde...

LANET

her ölüm her doğum gibi işleyerek
yer eder bir kalımın mutlak bir yerinde
dememden pay etmeyenler
ölümlerini saklayacak şakrak bir kese
dayanıksız bir yaşam sancağı
diktiler yörelerine, dörtlerine, duvarlarına...

çok ölüme çok kalım olmak da lanetim benim

her doğum her ölüm gibi işleyerek
yer eder bir kalımın mutlak bir yerinde

NAR SUYU

taşı sevmeden başlamak suyu sevmeye
mümkünsüz bir şarkının eksilmesi
keman tellerinden kentlinin
ve laneti dağlı taşralının ol sebep.

*sesi öpmeden dudağa meyletmekteki
aziz yalanı düşün..!*

hangi tastaki arınma suyu dindirir tazyikini
ve dağıtır suyun narını
içen içinde hummayla yanan
kentte ve taşrada içen içinde ol encam..?

NUH

beni kitap sırtlarının
belleğe ismini kabartan sırtlanlar
gibi yol aradığı gözlerle bıraktı.

sonra siyahlık duygusuyla;
matemin de matematik bilgisini
acımasız zamanlılar sınıfında
nasıl da ustaca sulara sunduğuna
şahit etti.

gece,
kasaradan inip
çukurumun tümsek olmasına
izin verdim.

ölümüne burada oyulup
burada kabarttım toprağımı...

EKOL

başka öğrenimi olmayacak kendimizin
kaytaracağımız başka okul bunca yollu
ama bedenler var içine
şiiir rüzgârıyla sessizce girilecek
ama başka ruhlar!
tekrarı olmayan zamanlı okuldan atılıp
huzursuz bedenleri kırlara terk edecek...

“DESERT ROSE”

söylediğinden fazla değil.

sanki erimiş bir gülün kanı
gibi iniyor dağdan
çöle aşığın
gözyaşı atma binen
ölü görüntüsü.

ölüler mi hayatın
arka bahçesinde
ıssızlığı sulayan
gül kökenidir, hep..?

PAHA

senin varlığın *gümüş*
yokluğun *altın*

yine de;

bronz bir çağda dökülmüş-
kan damlasından da yalnız
bir heykel kaldın,
gör,
öldüğümde.

DEĞİŞİM

bir bedende artık rahat edemiyorsan
o bedenden süratle çıkmalısın...

bıraktığı, sade çukur...

çukur, sade kaldığı yerde
olsa olsa çıkılacak bir tümsektir ayrılık
bambaşka yıldızlar bakınmaya gökyüzünde...

ÇAM ŞERİTLERİ

avurtlarımda dökük kirpiklerle
yağmur anaförlerine ürpertiyle uyandım.

alnımda çamların yedi renk şeridi
kupkuru bir rüyânın kalıntıları hâfızamda

yağmurlu ve çorak sona erdi böylece
batık bir günün öğle sonrası Kalasar'da.

sessizlik damlar şimdi, yaprakların taçlarından
kalbin kıpkırmızı dudaklarına ağır...

ZEHİR

hançerede asılı sözcükler çekici
çakıyor ölümün diline harfler çivisini
şarap mahzende kıvamlanır gibi
kaynıyor zehir akrebin
akrep gümüş ibriğin içinde
ilk içen Romeo, son Juliet...

TEK ERKEK KÜPESİ

oturmanın değil
çalışmanın medresesinde
çömmek ve çimmek şiirin işi

ilk dize indiğinden
imgelemin göğünden
sarkan paslanmaz küpe
hâfızamın sol kulağındaki...

YAZ FRAGMANLARI

*Her kim ki bilgisini artırır
Kederini de artırır...
(İncil)*

* * * Elmas Soyu...

varlık yokluktan zor geldiğinde
düşünceyi bulandıran zalim uyuşma
dağılır kalbin en soğumaz yerine

elmasın derinine elmasla sadece
yalnızlık, elmas soyundan...

* * * Yalnızlık Böyle...

ateşin çukurdan küreğe dolduğu tepe
zamanın sıfırdan boşluğa doğduğu şafakta
akkor tozlarını yuvarladı belleğin gözlerine

demıştim, demenin dönüşü yok
yalnızlık, böyle bir şeyin ta kendisi...

* * * Ruhun Yeter Dediği...

yaz, uzunca koklamadığım
her harfi bir ay açan üç yapraklı goncaymış!

sonsuz yazlarda kavrulacağım
yegâne nesne o değilmiş birlikte!

anladığımda, geöen işin içinde
yanılsama yırtığından sarkan cüsseme
son parmağımı da söktürdüm tutunan.

hayata yakınım artık
çıkıtım içinden ruhumun yeter dediğinin...

ÖZENLE UNUTULMUŞ PARÇALAR

*Zavallı, gelip geçici gerçekleriz biz, fotoğraftaki her figüre
yaşayan adlarını vermesi tembihlenmiş*

Robert Lowell

ben korkuyu çitin üstündeki çekirge sanırdım önce
çekirge uçtu, kır melikesi oturdu çitteki korku budağına
kalkmadı korku, kalkmadı melike, olamadım ikisinden

kendine dönüyor, tinindeki sonsuz boşlukla
kavalın içindeki ezgiye sızıyor ruhunun sonsuz soğukluğu
ve söylüyor kendini üstünde büyük bir hiçliğin;
ben korku! günlerin ve gecelerin gözünde saplı kirpik
saydam ve iç içe ilmeklerin içindeki safran ilik
umut etme dışında görünmezi, kanında kendi elleri
lâl öpüşler verir bakışlarımda su aynasının sözcükleri

ben korkuyu çitin üstündeki çekirge sanırdım önce
o, günlerin ve gecelerin bahçesinde kanatsız kuş
koşar aynı gözlerin ağılında, düşünür Galileo'yu, bilmez idim...

BÜYÜKBABA BAHÇESİ

Sular & Sözler Serisi

1/ SALINCAK DÜŞÜŞÜ

suyu ve sözü uçurmayacak şey-
in peşinde ta çocukluğumdan koştum yaban
gölge ve ten arasında kayarak
mum tabakası ve eski bir düğümle yüzümde
bakır bir çağın kalayıyla aşındığımı
ölümcül bir salıncak düşüşü sanacaktım

2/ ISLAK BELLEK

sürgün defteri, dört hüznülük kompartımana
bağdaki günlerin ağırlığıyla yerleşmek
keskin bir yılanın dişi bir taşın-
kinden kör ağzıyla kustuğu öldürmez zehir gibi
saydam bir üşütmeyle görüntüyü örtecek
anlamını unuttuğum suyla ıslatıp belleğimi
muğlak bir kıtanın oyuğunda konaklatacaktı...

3/ TÜY ÇEKİMİ

suyun da söze dalga çektiği apaçık anlarda
tamamlanmak değil parçalanmak çok ağırdı
her kanat sesiyle bir tüy çektim defterden...

4/ SOYSUZ DİLİ

ben bir dalganın hançeriyle vurulmasam
su sessiz bir kitap gibi akardı ellerimde
ben bir rüzgârın soyundanım sanmasam
düpedüz nasıl böyle toz duman içinde:

vurulmasam

sanmasam

çıkarılsa *masam* sözcüklerinden

vurulsan kalsan öyle

dalganın ve rüzgârın dibine

nasıl inilir en ucuna kökünün ve tininin

düşmeden soysuz diline?

5/ BADEM KABUĞU

su ve söz verdiği bahçede büyükbabamın
Akdeniz'de argın kabukluları konak edinen
gece, badem kabuğuna sığınmış dağda...

6/ ÇÜRÜTEN TEMİZLİK

domuz dışındaki toprak sesi belleğin
avlunun sunağında silinmez kan pıhtısı
gibi dağıldıkça, sathını çürüten temizliğin
vurup geçecekti hep bir leke alnından
bir uçtan öte uca biriken üstüne...

7/ PUSULASIZ KIYAMET

"...sizin alınız al...morunuz mor..." dendi de
sizin güneyiniz kuzey, kuzeyiniz doğu dendi mi?

densin de görün içinizdeki pusulasız kıyameti...

8/ HAKİ GİYSİLİ ÖLDÜRÜCÜ

isli baskından

bir şiir geriye iki ağzı zehir bırakılmış
büyükbabamın ördüğü duvar
dağı görsün diye siper olmuş
haki giysili öldürücüye
dağın cevabı yansımış duvara
delik deşik uğultuların sesi suya sürtünmüş
sonra ceviz yaprağına
küçük bir pencere açmış muğlak guruh
bakmış, dağı görsün diye cephesi
mezar kazılışına haki giysili öldürücüye

kapatmış penceresini guruh
uğultusunu toplayıp gömmüş kendini

isli baskından, ortada hiçbir şey
bir şiir sadece, iki ağzı zehir...

9/ YAKUT BROŞ

çimdeki enkazı örtülmedi
şirin eliyle taşıdım parça parça dışarı
siz ona sözcükler kolyesi dediniz
ben hafriyat toprakları sudan ölümlerden kalma
acının çimdeki yakasından göğsünüze
lirik bir kelebek konmuş değil mi
yahut yakut bir broş
bir var bir yok olan yakanızda sanki...

10/ MOLA SULARI

mola sularında gezinti bitti...

kızıl leke, derin karanlıklar yüzeyinde
beş yıl dolusu erte ölüm istifli güvertede.
ceset-kıyı mesafesinde
kürek çekiyor kayıkçı yeraltı denizinde.

demir atıyoruz, atmasak! ruhum atıyor!

içimde bir endişe günlerdir
yazdığım ölümü örüyor çocuklar
elleri yaşam-gözleri yaşam-ne ararlar
güpegündüz-yaz ortası
uykunun bu kâbus mahallesinde?

sevi şiiri isterken umutsuzluk
mayın gibi gömüldü derine.

mola sularında gezinti bitti
demeyeyim, sakın demeyeyim..!

APAÇIK MUSE

Ceviz yapraklarının uluması
Gece dönüştüğünde ağır vuruşlarına
Büyükbabamın mors aletinde
Hoyrat zamanın adamlarını görmek
Her andı
Ruhunu fısıltıyla bıraktı Muse
O andı
İçimin avlusunda kocaman bir yer daraldı

*İri karaltı, gür sesle dedi daraltan:
Atımı imgelerinde yemle!*

Açlıktan değildi sonrası sonsuzluğun yanılığısı
Tok nal sesleriyle imgelerin
Çatladı kara aygırın mezarlık karnı
Doyurduğum barbarın harfleriyle boğulacaktım
Su köreltene dek ikizimin hevesini

Minyon gölge, kısık sesle dedim:

*İçinden dağılan taneler
Toparlar nasılsa kendi narını
Ta ki
Yeniden vurur mors
Ötekinin kabuğuna kılıcını*

Ta ki gerçek, anlamını apaçık...

BİR ZAMANLAR ŞAHMARAN

O zaman ki dağıldı parçalar
Sabrın kayalıklarındaki Şahmaran oyuğundan
Zehir ve lanet sardı dünyayı sonunda
Atların burnundaki yabancı buğu
Dağın uykusuna buhur oldu
Ve semenderin soluğundaki ihmalin zehriydi
Kaygan bir karartıyla sızan
Her boğumuna mağaradaki zamanın

Bir kiraz gölgesiymi evvelden bildiğim
Onca ceviz içinde mağrur bir kiraz göğü
Sonra sadece parçalar apansız
O nemli gölgenin tümü oldular özenle
Kiraz gibi gördüm birleşen yaprakları
Kavrulmuş çekirdekler çukuru bırakana
Tek ceviz kalana dek yayılışını yangının

Bir zamanlar
Bir zamanlardı
Daha saçları upuzun Şahmaran'ın
Zehir ve lanet arzındayken toprağın
Tüm torunları büyükbabamın
Ceviz derisi soyardık hâkî su boylarında
Daha incitilmeden hiçbirimiz
Dağılmadan nar gibi.

ACIBADEM ÖYKÜSÜ

İyilik ettiklerimizin taşı kaldı göğsümüzde
dedi annem bir gece.

sözü kıran bir güç var oturmuş
aynanın içinde uluorta kötüyle nü
söze kırılan bir zaaf çömelmiş
iyilikle bakıp ihanet gibi seçen önü'nü
aynı derinin birer gözesinde
diri kaynar, ölü soğuk sulara çalar külü'nü
taşı ve taşıdığı anlamı kazıma
birbiri içinden sakın gördüğü'nü

İyilik ettiklerimizin taşı kaldı göğsümüzde
dedi annem bir gece

taşlar derdik sözün ezildiği bir gece
arsız göğüslerin sıfır noktasında nü
annem nasıl da yorgun yarısında bir gece
serpti üstümüze acı badem öyküsü'nü.

KAL ---

özenle unutulmuş parçalar
gibi toprakta donmuş bakışlarıyla kal-
kar dökülmüş sarplarında kartal
gibi dağda dikilmiş sorguçlarıyla kal-
ayla kıyısındaki burçlarıyla dolunay
gibi gökte açılmış çukurlarınla kal-
kın içinde sessizce uyuyan kılıç
gibi duvarda susturulmuş dudaklarıyla kal-
kan tutmuş belleğin tortusu
gibi dipte seçiren gerçeğin kanatlarıyla kal-
ibresi kalbinde dağılmış pusula
gibi sathı paslansa da içi aharlı umudunla kal-
e ortasında hiçliğin

özenle unutulmuş parçalarının kal.

KAYALIK OTLARIYLA BİR GECEYARISI YEŞERTİSİNDE

Kayalık otlarıyla bir geceyarısı yeşertisinde
Köklerin ve taşların gücünü
Nasıl da Ay ışığında verdiğini, sözcüklere konuştuk,
Liflerin ve lafların birlikteliğini, rüzgârda dolaşarak görünüşünü,
Kaval ve süt kokusunu aynı rüzgârın incitmeden sırtlayışını,
Bebeğe uyku oluşu, ağaçları susadık, dallar kıvırdık kulağımıza,
Sülük yapraklar uzantısında, duyduk:

Hangi ağaç dar olmak ister insan hayatına?

Kayalık otlarıyla bir geceyarısı yeşertisinde
Köklerin ve taşların gücünü
Nasıl da Güneş ışığında aldığını, sözcüklerden konuştuk,
Seslerin ve sus'ların birlikteliğini, harfler dağıldı dudaklarımızda...

IRIS PERSICA

Mor peçeli melike kılıçlar ortasında.
Hangi yüzüydü hangi kalpteki dinmez ağrının.
Uykusuz kandaki bu kış yıkımında.
Heves kıldı sarplarını, ah! cânım âşığa dağların...

SELEFKOS'UN HERİFİ

Şu ölü'nün sesi çıldırıyor günlerdir.
Selefkos'un herifiymiş..!

Ölü'nün genci
Komutanın büyükçesi İskender
M.Ö 323'te devrildiğinde.
Mezopotamya'da satrapmış o da.

*Ölmüşmüş ama,
Öldürülmemişmiş, ne marifet!*

Şu ölü'nün sesi çıldırıyor günlerdir.
Kılıcıyla öldüresiye geliyor üstüme.

Kırlarda başıboş dolanırken
Sivriltiliyor huzursuz sesler mızrağını...

SU YILANI

Biz varken iyi zaman...

Olmayacağız ve yaşlandıkça
Kötürümleşen bunak olacak.
Huzursuz yılan ruhu.

Sürünecek boşlukta, ölemeyecek...

Olmayacağız ve yaşlandıkça
Sabrı tükenecek buzulun.
Ölüsü/dirisiyle dibe çekilecek.
Şiir mürekkebi suya karışacak.

Çini okyanusunda yaşam böyle başlayacak...

Huzursuz yılan ruhuyla.
Zaman yüzmeyi, toprak gömülmeyi
Yeniden öğrenecek.

DOLUNAY OYUĞU

*Sis demek, biliyorum,
doruğa yaklaşmakta olmak demek.*

Bilge Karasu

hugo'nun mezarında valjean yatıyor.
jacob geyik şiiri ve etini severdi.
char kavga demek dilimde nedense.
rind'in kirpiklerinde semender hep uyanık.
dengbej yanıma tarihiyle sızmış.
elinde en tuz, keskin sesin alkımı
tek beden olmayı çıtlatır kadehine
gece katı gerçeğin korkulu işaretleriyle
yanımda uyuya kalır ta nerelerden...

İŞARETLER

/Toprağın Harcamadığı Paralar

IV. Yüzyıldan Yüzü Dökülmüş İmparator: Melik Musa

Gümüş eğerli atın, elma ağacının beline altın yularıyla bağlanması, henüz ilk gecede ateşin tefleriyle, tatmaya başladıkları şarabın kadehinde yankıladı yaban kampanayı, silkinip dehşetle attılar tilki kürklerini, kardeş derisi ayakkabılarına sürdü mağara yılanları, kadeh kafatası, şarap kan oldu ellerinde, karanlığın ve sonraki yılların tapınağıydı kapının ardındaki bu yıkıntı, dört sütuna çıkan ayakları altında zümrüt dağ, safran bir ova buldu sonsuzluğu okuyan, kavalın bastıklarında hıçkırıklarla dalgalanan ada, tırnağın kırıldığı bronz çağrıda, yüzü dökülmüş imparatorun kabartısını vurdu parmaklarıma, kök ve su aradım daha derinde, toprağın kalkanında yeşeren artakalanı, arzuların nirengisinde yeni kayıtlar, bulanık suların da kavrulduğu aşkla, ne at taşınmıştı kemikleriyle, ne ağaç yazıyla toprağından, kopan kişnemeyi ve elma kokusunu, okşarken duyumsadım parada, ben, sadece bir an için orada..!

Üç Başlı Mızrak ve Kanlı Kalıtta: Yüz Taşıl

Burada, dikey ışınların ilkyaz yağmurunda, bir kervan el değmiş katmanı ütülüyor, içindeki sestem ruhsuz bir merhamet, dökebildiğince kan biriktiriyor cesedine ve sen batırdığın bütün güneşlerle çıkıyorsun sana bahşedilen koridordan, zamana köle olanı unutarak ışyan sayfalarda parlak tümceler-

le ve dışarı eğilip susarken, kendinden koparmayan topraktır kızıl sesiyle çağıldayan, üç başlı mızrak ve kanlı kalıt, sefil artıktaki mahfuz kan, o kafatası bir kraldı ellerinde parçalanan, ahalin dağıldı, boşaldı kayalık mezarı, su-us değiştiriyor ve orada aynı seni ovuyor parmakların, sen ki içlerinden akan kanla doldurulup, erittiğin demirle gömüldün soğutularak, ay gecede senin çocukluğunla karanlığın altında altın bir güneştir artık, yüzünün gömüldüğü taşıda kaç yüz yıllık izle..!

Su Alan Değişler Çekisinde: Sümbüllü Pandantif

“Derler ki bir gün sümbül büyüklüğünde bir yumurta buldu Lida” yumurtadan da büyük sümbüller topluyorum dağların öpüştüğü bu aşınmış argitta ve bu oyunlar oyuntusu su aldığında, ne Lida ne de sümbüller apak kalıyor ölümün ayartan ağacında...

Bronz Halkanın Oyuk Göğsünde: Kartallı Kılıç

Kuşlar ve rüzgâr, zamanı gecenin küreğiyle gözlerime gömdüğünde, ayaklarım uzağı isteyen saltık bir çekim vurdu, kalmadım, arenanın ortasına vardığımda, bir kartal gagasıydı, kılıcın sırtından topuğuma saplanan, gözleri yok, tüyleri yok, imparatorluğu yok bir kanamaydı, başsız ve sonsuz, tutuldum ve eğildim kutsal yerine, toprağın kuzey kapısında habercisinden düşmüş bir metalin içini nasıl oyduğunu, madalyonun yüzüğe nasıl oyduğunu gördüm, sunulan sonrakine bahşedilir...

SONBAHAR NESNELERİ

/Bonté, Objet et Miracle L'automne

*İngeler beliriyor kimsesizlikten. Bak. Ovada
yıkıntılar...*

Bize dokunacağı yok, ama oradalar

Geoffrey Hill

Çatılmış sayfaların ak yüzünden bakıyor Vallejo. "Uzaklar hiç bu kadar yakından saldırmamıştı" diyor. Eşikte solukgri küller, tortulanmış dağların anlatısı. Kapıma değin aylanıyor çatal yapraklar. Rabad'da yıkık sütun gölgeleri, Dérametinan Kalesi'nde köy ışıkları yükseliyor...

*Toprak toparlayamaz tomurcuğun sabrını. Ve ansızın uzayıp giden
Karanlıklar uzamında. Üşenmeden mırıldanıp silinen, işaretler ırmağını.*

Kapıda akşamüstü ışıkları. Dereler, tenteler. Israrla aç diyor pencereye gerilmiş tahtaları. Mentese de kan damgalıyor arktik mühür. Mermere yoğrulmuş maden gözlerde doğup, belleğin dışbükeyinde taçlanan bakışların sesleriyle. Görmek ya da duymak da yaymıyor camdaki ıslak tütsüyü. Çıplaklık amansız kaygılarla örtülüyor. Harcım değil, sisli bir zirvede çıkarmak, sarındığım bu matemli belleği...

*Taş durmaksızın konuşuyor. Dilinde lâl, dişlerinde yakut yosunlar var..
Geceyle dönen fosforlu teker, yalınkılıç geçiyor uzaklardan...*

Günler boyu, kardeş çakımlarıyla deşildi gök. Milyarlarca çemberden sıyrılarak dağları tırmıklayan ışıltılı sicimler altında. Ete dikilen ip. Pıhtıya dönüşen akış. Anımsamanın gözleriyle. Kalbin dudağıyla dokundu, kollarımdaki cisimsiz gölgeye. Dinmez kalışların ağzıyla, çekinmeden öptüm, uza(ğ)ımda açan, erden dudağı...

*Başlangıcından öncesi olmayan. Çöldeki derin göl çatırdarken.
Sonrasından başka şeyi olmayan. Bu yabancı çoraklıkta.
Her şey birleşmek için yırtıyor atlasını. İbrişimini oracıkta parçalıyor...*

Taraçasında kuleler yükseliyor. Menevişli yıldızlar sürtüyor kaydırağına. Işıkla aramda bitimsiz bir girdap var. Şiirden dileniyorum mavinin doymamış gençliğini. Kozalağın çekirdeğinde kımıldıyor ilk dize. Köklü taşlardan içiyor can suyunu. Sasani entarisi giymiş kadim şehvetiyle. Mutlak harflerin anlamını dövmeliyor derisine. Yeşil noktalarla işaretliyor. Kıyıcı demler üçgeninde sonbahar nesnelere...

*Persli bir kılıcın işlediğini duyuyorum. Paslı sathıyla, dağılan iskelete.
Çöküyor, panterin bitkin kemikleri. Gecede, değirmen taşı sesleri...*

Zaman. Çukurdaki münzevi divaneyi doyuruyor. Attarı taşıyan yaralı at,
tarlaya ökertiyor son kanı. Sorgulu tarlakuşu, karınca inceliğinde akan
karasu. Uçurumun gölgesinde, kum fırtınasıyla umarsızlaşıyor manzara.
Tılsım taslaklarına örüyor ağıını *kutsal örümcek*. Ve son telin ucunda ölüyor.
Safran demler dalında asılarak...

*Kırak uzam. Kapanık perdeler. Sönmiş pencerelerin dışında.
Sarı bülbüller bağında sonbaharın. Yalpayalınızım. Uzak dost.
Bütün sular ayak altımdan, bu dalgınlıkla göçtü. Kalan sadece mecrâ...*

ENİS BATUR İÇİN GÖMLEKLER MESELİ

/Kum Döken Çöl Saati

Hiç kimse kendi ölümüne böyle korkunç kalkmadı
Benim yaşama oturduğum gibi... *

Burası orası mı? diye sordu çocuk. Evet, orası. Bu kadar dingin değildi lakin dedi büyükbaba. Çaktı toprağın göğsüne gök, oylumunu neşret dedi toprağa, çocuk yaşlanmalı artık, albüm açılmalı... Ceviz tanesini içine aldı toprak, yeşertti, kırdı kabuğunu, göğertti zârını ve kovuğuna bıraktı onun ilkini anlatan kanlı divanı... Çocuk yaşlanmış, albüm açılmıştı artık...

I.

:Gümüştünü burada parlattı argın ırmak. Kaplan burada caydı doğurmaktan, ölümlü ceylanın gözlerinde. Atını burada vurdu, çaresiz Attar. Üzüm burada kışkırttı 'Sarı Bülbül'ü. Madalyonunu burada sakladı Roma Sultanı. Entarisini burada yırttı Sasani'li kadın. Parasını burada bastırdı Artuklu Han'ı. Etine burada büründü imge sürüsü. Yosunu burada yaktı çocuk, yeşil ellerine. Yılan burada soyundu görmediği zorlu kışı. Altı buğu burada terk etti soğuduğu dudağı. Sevgili burada unuttu onu yaratan tansığı. Doğasından burada caydı, içimdeki kaplan. Kan buradaydı, bu metis pembesi patıkada dikildi gömlekler...

* Ahmed Şamlu

Apansız buluşumdu bu, aydaki *gizli saltanatı*. Gittim ve dirilttim görünmez kılınan dünyalık bir eti. Şey'di yıkıldı, anlatamam, kanı silen olanca yöntemi denedim deriden, bileğimde bozunmuş kalıntılarla, işlendiğim tezgahın tozunda hangi el oymuşsa beni, oy'dum...

II.

Kan yeniden kopmuştu mağarasından, ürpertiyle sızlatıyordu göğün omurgasını. Billur bir ay ışığı yer etmişti toprağın gerilme noktasında. Kervan, bir *opera dumanı* gibi ilerliyordu lahitler arasında. Kılıç kalmış, *madonna* delik deşik kılınmıştı freskin mermere döndüğü kurumada. *Poseidon* ölmüş, sanki cesedi altından ıslak bir kara vurmuştu *sunaklı kıyıya*.. *Eliot* ve *Dante* kitaplığında kayıp, *yapraklar denize çok uzaktı*. Cesedin soğuyan psikolojisiyle kal(*seduanlaş*)mıştı, *Hawthorne*'un kemikleri, üstüne eğildim kalıntı buketinin, içime döküldü yenilgi...

Metamorfoz suskunun içindedir, fark etmeden dökülür kapank dudaklardan. Kan ve damla atar değişkenin sathına. Ovada *plume* dönencesi, kafataslarında köpüklü yakarı taçyaprakları açmıştı bunları düşünürken. Şimdi uzak, yarın kopuşun günışığı seyelanına kapılmıştı gittikçe uzayarak. Tenhada taşıyordu atların *ota düşen* gözleri, tuzlu bir sızıntı buruşturuyordu sayfayı. Ve ustam, *kabukların kumlara gömüldüğü* o sayfada indi omzuma, kapını kapatma dedi *gölgeler değil görüntüler (k)oy boşluğa*...

III.

Sudan çıkma bir bulut akşamın üstünden onca tuzuyla inip, kıvrıldı kesilmiş başaklar kundağına. *Gömütün ışıldayan elmasında* uyandı, kavdaki *od'un ateşli terzisi*. Uyku eğilebilirdi o an, gözümün *kamaşan halesine*. Diledim ki kutsal dışı bir yer olsun, döndüğüm *sözcükler bahçesi*. İnançsızlığım bağışlanmasın, göğsümde yarasını kaybetmiş bir aziz uyumakta... Azizim şeyh misiniz bu *içbükey korunakta..?*

Moderndi *objenin cilalı postu*. Kent ışıldak, köy *ağyar sularında ilerleyen kadırgaydı* günsonuna batacak. Her şey tamamdı *çağın tentesinde*. Av olmanın tadına avcı da vardıydı o ormanda. Bilseydim, *Sceve'in usta olduğu ozan, lirime tel, boşluğuma ten* olacak, *toprağa sapanan tin* niyetine, *çekirdekten ayrılan kabuğu* yeğlerdim..!

IV.

Gecenin ayaz korusunda, kuyunun çırılçıplak koridorları uğulduyor, *ölemeyen bir kaplan düştüğü* oyukta iniliyordu. Hangi *ateş ve topraktan* koptu, içimizdeki *fısıltı laoları*? Hangi *kanın hokkasından* çıktı bu *kızılyaprak uçları..?* Aldırmadan, yakınmadan, gizlenmeden, fosfor taşıyla oydum ruhuma bedenimi, yeterince *dışına bu dünyanın...*

Beyaz adalar altında yüzüyor *kara ülke*, ırmağa yansıyan ne varsa çözülmez sorularla peydahlanmış kayalıktan. Bilir misiniz *Fransızlar körlüğü mutlak tenle kırarlar*. Ve ben severim biriktirmeyi, sözcükler gibi *dağılan parçaları*. Yekûnunu hesaplıyor ustam, *mürekkebin lâcivert mecrasında*. Doğramına *kült sıkıştırıyor*. Kar yağıyor ve yeni damarlara sarınıyor *defne altında iskelet*. Gece dağıldığı mecrasına toplanıyor. *Divanı'nda koyun koyuna uyuyor Doğu ve Batı*. Kan kıyıda fıldır fıldır akıyor.

V.

Kasırgalar geçiyor *siyah gömleğin zırhlı kanatlarıyla*. Ustam toprakta ak topukları, omzunda *ocak tülü gömleği*, başında *kum döken çöl saatiyle*, bir çift derin oyuğa ipilteler *çözüyor*, akışın gediğinde *keşfedilmemiş sembollerle*. Yeşil bukleler, kadife tortular arasında eşsiz ve dokundukça erden dudaklar açan *şafağın altın gömleğini ütülüyor*. Düzlükte, kabuğu çatlayan *Acerde sınır dala ve sancı büyüten yaprakların aynasında* açık alnına yansıyor, *kıyıdaki kabuktan boşalanlar*. Ve kabuk, ikizinin üstüne kapanıyor, *tek karanlığa...*

Kabuktan cayan *kopuş* oldum nihayetinde. Gölgesi perdahıyla cismine ulaşmayan. Bu *çıkışsız kapılar*, bu girilmez *söylenceler boşluğunda*, bütün nehirleri sıraladı ustam. Apansız savrulan *kumlarla dağladı* gözlerimdeki yakın vahayı. Nerede sınırından geçtiğim *başak demetleri*. Yağmur sesi, yakut otların salınışında *patlayan çakımlar*? “Göz için yeni bir şey yok” evet; “Korkunçluk bunda” Zaman hep *burada* göz yumuyor gördüklerine. Ey sonsuz dek diriliş arayan..!

VI.

Rüzgârın yamaca gömdüğü *sessiz çarpışta*; gördüğü deniz, çıktığı dağ, yakıtığı ateş, girdiği su ve salladığı dal uçları döküldü *taşıl hayvanlar masasına*. Eşsiz bir vahaydı *karanlığı göğerten bu ani çakım*. Yeryüzü, çürümüş gömleğini soydu *barbar yüzünün*..

Kızıl solüsyon, iç kuyumun ahşap kovasıyla, çekilen bir ırmak gibi aktı, çınlayan dirimin *tansökümüyle* araladığı kapaktan. Boğuk bir zamandı üstümüze açılan, dokunuş da kurumuştur *deriye gömülü çizgide*. İki bedenin içinden akıyordu bu günbatımsız salınım, *rüzgâr doğuran* bir sancıyla açıldı adımlar, *kımlıdadı gerçek*...

* İlhan Berk

** İlhan Berk

VII.

Kaldım, gitmek olsun için *teninde yaşlanan ad'a* yol olanlara. Her *yangına od bittim*, ışıdııkça dışı kara, sonu *gri dalgalara* vurdum tözümdeki közü. *Safran gömleğiyle* döküldü mevsimler kaidesine ustam, kocaman sustu *adiantumun tellerinde*. Göğün koynunda sorular gördüm sonra, *anlamın kelama küstüğü suskun adalar...*

Böyle ya da değil, *gümüşi bir gömlek* cebinden önüme düşenler bunlardı. Gördüm, ki *vadi sesiydi* dağa yüklenen *koca uğultu*. *Veronés* gömleği örülmemişti henüz, ipeğın sıcak isteyen *kozasıyla*, *azulun* kollarında *okyanus atlasları*, *adagio sostenuto* dalgalanıyordu *göğün sancağında...*

VIII.

Kapım açıldı ve uluorta *yanardönerdi kuşku pervaneleri*. Saltanat *adaletin afyonunda infilaktı* ve kanı hepimiz biliriz, nasıl terk ettiğini, *dakikalık kızıl bir akıntıya*, demlendiği *mecrasını*. Ustam, duysa da balıkçılara sunsa *düşlemi kurak bohemyadan topladığım* bu yılan pullarını....

Açtı yolunu eriyen *aklevha*, kavşaktaki *quercusta* kar kuşları tüneği, kaya *travertenlerinde* yeşeren bahar uçları gördüm ve sürüklenen bir yaprağın çevresiyle katladım içime. *Söylenmişin tortularını* kazıyarak, *mart'ın mart'sız* sulara inen gölgesinde düğümlendi ay ışığı. Ağıl dağıldı, gecenin lacivert gömleğinde kaldı *dolunay oyuğu...*

IX.

Eriyik ve sis kümesindeki *süreğen yol*, dalgasını doğurup uzak bir *tropae-loumu* tuzlayan *kastanyetli anlar sürüsüyle* yürüyordu. Açılrsa kaç gün çok gece gitmek olan *kentin ışıltılarında*, şiirini şakiyordu ustam: *ufuk çizgisi kuran dağların ötesinden yaklaşan kasırgaymış, neden sonra anladık* açıklarda terkedilmiş *babel* ve *çan kuleleri* kutsal bir yıkım olmuştu *savaşın vargısın-da*. Duydum ve yola çıktım içimdekine cellat, dışımdakine *anaç bir kaburga* olmaya. Ahali yolum bilmesin, kilit aşınıp *dışbükeyler* bitince fırlatacağım *yegâne* açkımı..!

Bu *kemikli boşlukta* biraz et çokça *sessizlik* görünüyor, zaman *fantasmanın dudaklarında* *buz kristali*. Fark ettikçe ateşi yükselen, yükseldikçe *paramparça*. Gece baskın yapan fırtına öldürüyor, *yok ete diktiğim* sonsuz *suskuyu*. *Gri cepten* allak bullak bir ışıma, *anlağın kurdu uyuyan elmasında* parlayarak *zehirliyor sinmiş odayı*. Gördükçe *ölümcül ısırtığı*, yanımda *kim var?*

TURGUT UYAR İÇİN NAZİRE

Siyah bere altında altı ay kanamasız kesiklerle geçerse
Ortasındaki koruluktan bir keklik sürüsü hükmüyle
Çırpar kanatlarını geçmiş, rüzgâr unuttur uğultusunu
Bunu hıştırtısını yutan kiraz ağacının yaprakları bilir

İçinden siyah sular dökülen cadılar
Gölgeyi bedene atlarıyla sahip ederse
Nallarında ay ışığı değil kan bulaşığı ışıldar
Bunu gözleri hiç kapanmayan kuyunun çorak dibi bilir

Devlet uçuş tüylerini çekince gökyüzü de sevmezse güvercini
Bunu soğuk bir tankta üşütülen askerin yetmeyen kalbi bilir

Muş'tan Kulp'a kartallar ve bulutlarla toz duman yürünürse
Yaşamı ve ölümü hoyrat dağlar ağyar dağlılar bilir

Bitkinin etinde suyun derisinde damarlar ansızın patlarsa
İçindeki zehri ve iksiri öten keklikler yaman avcılar bilir

Ateşli bir kıta gecenin kızıltığında sınırdan geçerse
Karanlığın içini kanlı sular yaşlı kadınlar
Alınlarında ateşli damlalarla yetim çocuklar bilir

Bu yad dizeleri huzursuzca tarihe eklenirse
Anıların yarından düşenleri ölü ozanlar sayısı azalanlar bilir

İLHAN BERK İÇİN KUNT-SU NAZİRE

...suyum ben,
küçük bir su...* dedi şair
ve kandım suyu...

I.

Suyu içtim
de
susuz kalma
korkusu balığın
içinde çırpındı
kuyruğunu
çırptı içimde

II.

Suyu döktüm
de
kâğıda dağılma
korkusu 'ben'liğin
içinde ıslak
dize oldu
sağaldı içimde

* İlhan Berk: "Su/Suyum Ben II"

III.

Suyu öptüm
de
dudağım kor
içinde derya
kılçığı yutmuş
kansu
aktı içimde

IV.

Şarkısının yankısını
duyuyor musunuz
balıkların, kanatlı kuşlar gibi

dalmışken erden güzelliğın
erdemli aydınlığına?

BEJAN MATUR İÇİN ATLASÇİĞEĞİ

İki Kaplanı Borges'in

*Un tercer tigre buscaremos. Este
Será como los otros una forma
De mi sueño, un sistema de palabras
Humanas y no el tigre vertebrado**
(J.L. Borges)

İstanbul'dan iki kaplanı Borges'nin.
Çizgilerinde üçüncüyü im'leyen okların yönüyle,
Kanatlanıp vurmuş (A)sur taşlarının avlusuna
Eti ve kemiği olan Azizeleri..

*Dil aldı bütün verdiklerini.
Gözün tülüne duvar çıktı ayrılıklar ustası.
Rüzgar. Geçerken parıltılarını öptü nehrin.
Dudağında kan oldu vişne taneleri.
Ve sesler, günlerin dinmez çocukları.
Sesler kaldı, dilin aldıklarından
Hoyrat ve nasıl da aşık adamlar.
Dil kaldı.
Yenilendi rüzgârın dinmezliği...*

* "Şimdi üçüncü kaplanı arayacağız.
Fakat bu da bir biçim olacak diğerleri gibi
Hayalimde kurduğum bir yapı, kelimelerden.
Eti ve kemiği olmayan bir kaplan..."

Son anların mağarası
Yangınlardan aldığı zümrüdün yeşiliyle,
Ölümsüz sözcükleri oarak,
Ormanın yayında uğuldayan
Bir sırrın şarkısını söylemekteydi:

*Olanla olmayan arasında bir yolsuz yolculuk,
Dağın zirvesinde ipildeyen çorak bir boşluk var.*

Uç içe kıvrılmakta, Uç içte beslenmektedir
Kaplanlar ki aynı avın avcıları,
Çizgilerini birbirlerinde bilemektedir...

Mezopotamya'daki Paganların son ötekisi,
Ufkun dibindeki kuyuya sarkıtarak gözlerini,
Gördü ki bütün kaplanların çizgileri
Birbirinin içinde erimekteydi.

*Bu akıl almazlık
Kaçmıcı simyası yüzyulların?*

*Küçük ve masum eldeki kadehi,
Pıhtıyla yaldızlıyorlar!*

Tenine işleyen soyun kalabalığı
Doğurgan bir alabalık gibi telaşla
Aynaya akan sınır çizgisine boşaldığında
Doluyor ölümün kemik filesi.
Ovuşturdukça omurga gibi ürpertiyle
Çatırıyor ışıkları güneşin...

*Ay'daki derin çukura salıyor içindeki ikizi.
Örtüyor metalin dövüşken tozuyla.
Gecenin açtığı yarayla unutulmuş adımı.*

Gördüklerimle unutulsun bakışlarım da...

Parçalanmış ağlar,
Balık pulları ve şahinlerin çatık yayları
Karşılıyor güneşe doğru eğilen kavmin
Yırtılmış zarını...

Sular ve otlar mermere dönüşüyor.
Akıtıyor ipini avına.
Başlıyor yağmur içbükeyi:

Kan'ın ve siyahın damar dizini bu...

*Herkes bir kovuk buluyor adımına.
Ve sığınacak bir yer
Atlasçiçeklerinin iğneli gölgesinden*

Ormanın, "ormanın taa içinden"

BYRON'IN KOLUNDAKİ BRONTE İÇİN

/Gece Kelebeği, Alabalık, Dere ve Geçit...

Tüm yaşamımız ölümle yüküdüür*

Avucunda ölümün tohumları, hangi ilâh acıya boğ-madan gösterdi,kovuğunda barbarlığa niyetleneceğini doğurduğu yaratığın, önce kan sonra ceza aktı kutlu saçaktan, akşam süzülen kartal kabartmasına kurt sisi gibi çöktü ve yine aldatıldım kristalde dağılan saydam gerçeikle, güneş kadar kızıl gözlerim, kümelenmiş alev topları uyandırıyor, her gece daha bir gündüz suyuna batırıyor saçlarını ve duyuyorum şiirimim bakışındaki iyi niyetli körlüğu.

Uyumasam da uzandığım mecra örtük bir azize gibi hâlâ, örtüsü altında apak ııldıyor teni, bilmezsiniz nasıl dolaşırım yapraktaki mahzeni, her kıvrımında nasıl konaklarım, ayağımda dökülmez bir telaşla; sıcağı, soğuğu ve susuzluğu nasıl denerim kabukta, tenteler bilirim dereye yatay ıslak, gözüm üstümde oturmaz sürekli, ruhumda uyuyan bir bedenle varım aranızda, ötesi büsbütün hüsrân seyelânı, onca senelik fıçıda dokunmaksızın uyanık yalnızlığım, yüzeyde kalabalığım, bir gecede kelebek bir nehirde alabalığım, ağ'layın beni...

* Georges Bataille

Bulanık suların üstünden uçtu gece kelebeği, sedir ormanıydı taşların karaltısıyla kalkınan, ad verendi toprağın sathındaki serin tene, soyuna dokundu uç, boşluğun tansık deresini dokudu elindeki sorguç ve yarasaıyla kesilen kardeşler geçidinde tansöktü apansız dağ, o incelikli merhamet ki sevindiler bıraktığı oyuklara, aktığı deride bir çift gözün, kalbe has bir hastalığı gurursuzluğun çölünde, otlar dolunaya uzadığında içimize işledi alacakaranlığın sonsuzluğu, kavuşmak için son ışığa, sökün dedi ses, bu son buruluşuydu inanmanın kutlu dalının, kırılma noktasına ulaştı çatlak, güven saptı suyundan, kurudu damar, buhurlaştı ruh, döküldüm fıçımдан sokaktaki kanallara, ayak sürerek peyda olanlar neredeler....

Taydım ve yüzgeci saydım sırtımdakini, bahar yağmuruyla mermerin oyuğunda çırpınan alabalığın, sezgisiyle yığılırken eşmerkezli günlerin gövdesine; belki bir dudağın kılıç haliydi Aleixandre'den Syringa tacına damlayan şeffaf vurgun, onu "kırmızı dudaklarımla emiyorum...", tümceler yapıyorum çeperinde dere çakılları, kesik topuklar koşturduğum aksayfada, pullarımı biriktirin, geri dönüşün maşrapasına yüzeceğim...

Karar verdim varmanın hilesiz kurtuluşuna, katımda hızlandım, koyduğum işaretlerin silindiği duvara el bastım, gömüldü uykunun ölü hali, dirildim ve erguvanlar altında sisli bir koridorda gördüm o rüyayı, Byron'ın kolundaydı Bronte; yeni bir şey çıkmalı diyordu mürekkebi kurumuş hokkadan, imkansızla evlenmeli ateşli sözcükler, ana soyundan uçmalı evlat tümce, uydum, kurak bir yaradılıştan soyunup kapısını açtım köhnemiş odamın; ölüm ya-kın, uzaktı sonrası...

* Vincente Aleixandre

Kıvrıldığım çömleğe dönmeliyim ve düşen Ay olmalı yalnız baktığım göğe, derken, seyrekçe dolan sarnıçtan kopup, bileğimdeki Citron'dan akan acele sızı, omurgasız bir ilkelin çıktığı taş çatlağına doldu, delindi bin yıllık trapez, iki kemik kırığıyla kaç ruhu yüceltti çemberlerinden kır kavalı, taşillar arasında hepimizden bir şeyler kalmalı..

Her gün birileri gönderiliyor, yüzük parmağı akikle kaplı, kalbin haykırışı, göndericinin kelamı çınıyor mağaralarda, dağ yıkılıyor karnındaki kanlı sesle, sesimi vermişim bu iniltiye; oluk, çit ve tüten tepesiyle bir döküntü barınağı açtım yoluna, oradaydı işte gürültü ve acıtan tokluğu metalin, gece keleşği göğün pulluk izlerinde uç verendi, bir kilise orgu, bir cami kilimi, töre'nin kanlı avlusunda yıkanma mermeri ve basık suratlara düşen maskeli bir serseri, kandil pulları olmayan balık karasularda, kuşlar ve yapraklar iyi günler diliyor yine de boşluğa, bir an için mutlu olmak güzel yalan...

Serçeler cevval cıvıl, boşluğu dövüyor gök çınarın kanatları, sanmam, doğduğu çöle küssün öldüren ritme alışkın bu kontrolsüz kasırga, varoluşun ayrıntıları kımıldadı, bozuldu rüya, iki mezar kaldı öğüdün yeşil ağacından, gece-gündüz dönelen bir çift gölge, kocadıkça hacmi artan dokların uğultusu, çırpıtığı dorukların tacıyla onurlandı kafatası zamanın, ölüme yakınlık yaklaştırır yine de küle kıvılcımı, bütün dokunuşlar cinsiyetsiz, Novalis'i anımsayın, cennet parmağın ucunda dokuyor kozasını, aşk uçta keskin pervane, ağacın tarağı yaprak dikerken dalların döküntüsüne, saçlarım iki yalnızlık yılı yol aldı beyazda, kaplan'dı yazıyı örten...

Kamburu düzeldi zorlu mevsimin, duvarlarda ıspatula kazıntısı ve kapaksız cama yapışıyordu yontu tozlarıyla soğuk bir canlı, kulak ve bölme, kıvrım ve geçit, perde ve bozuk sinirde ilerleyen yakıcı impulsla, pençeli parmaklar takınıyor Geko, yitiriyor yerçekimini emen gücü, camda çökelen kısa pul-ları, geceye tin işleyen bas iğnesi, rehavetle dökülmüş adımlarıyla dolaşı-yor, “zevk verir ruhlara nemlenmek” bunu bilerek kayıyor kaya dibindeki taht’a, zevkle yükseliyor ruhu buhurda...

Kimse yok salyangozumda, uzanan el kimin cânından dal olmuş ki kav-kıma, kimse yoksa ne sere serpe uzanan bu sarı sedir kıyısına, gecede yok varlığa imgesini bahşeden; ormanın kızarttığı gül özenle dokuyor kanat di-binden körpe kanadı, rüya da gerçek de derenin aktığı geçitte bomboş, yok bir şey, iki ıslak kanat dışında; düşen, üşüyen ve sürgit gömülen, maşrapam-la sıyırıp, fıçıma ağın beni...

MILAN KUNDERA İÇİN İLKEL KAZI

/Sudan ve Mermerden Kayıklar

Eslâfının kefarecini ödeyenin toprağında, ilkel bir kazıyla kırıldı yüzü tanrıçanın. Bitmez bir oç'un karanlık koridorlarında, meşaleyle aydınlandı; ilkin kuru, sonra suyla örtünen doyumsuz katman.

Bir küçük adada iki küçük kız ve oğlan.....eğilerek. Yanı başlarında oyulmuş mermer kayığa fısıldıyorlar Brodsky'i;

“ ...şiir yazmak ölümü denemektir...”

ve;

“..bırakın çocuklar yanıma gelsinler, onlara engel olmayın; çünkü Tanrı katı/cennet onlar gibi olanlarıdır...” diyor gökten sarkan Luka.

ve;

“ ...başını kaldır da çevrene bir bak, hepsi toplanmış sana geliyor, oğulların uzaktan geliyor, kızların kucakta taşınıyor...” sözleri dökülüyor dilinden Yeşaya'nın.

Bir Lararium aynası bu evet; mermer masa sathında, hısımlar dizimi, sunaklar, sungular, kan sarkıtları ve tükenmez bir kefaret içinde yüzüyor mâbet, her parçasında çoğalarak, soyu kırılan aynanın.

O küçük adada o iki küçük kız ve oğlan.....soyunarak. Mermer kayı-
ğa oyulan –bir başka kayıkla -;

“...tanrı katı/cennet onlar gibi olanlarıdır...” blöföyle
iniyorlar gölün dip sularına.

Yok oluşunun bu ağırlığıyla anımsıyorum Teresa’yı, varoluşunu vücuduna,
vücudunu zayıf bir esriklikle cennete sunuşunu.

ve;

“..yaban ellerde yaşayan herkes, toprak üzerinde
boş bir mekana düşer ve çocukluktan beri dilini
konuştuğu yurdunun, kendine sağladığı kurtar-
ma ağından yoksun olur...” sesi, silik bir perdede-
ki soluk yüzüyle örtünmüş haliyle anımsıyorum
Teresa’yı.

Sürüyor işte yer ve gökte görkem, sürüyor boşlukta hiçlik, önceden kalma
kanlı yüzüyle alçalıp, yeniden onanıyor ilahın düzenbaz yaprakları.
İşaretler, onları içine alır toprak, harcamaz, yalnızlaştırır ve gölgeler perva-
nesidir gökte sonsuza dek bu kelâmın.

Denize ziyaretçi ayaklarımla indim dağdan, kayalar ve ateş korumalı tuzun hışmından. Görüyorum, dünyaya oyulmuş birinin gezgin gözleriyle, korkusuzca çıkagelen 'asil köpekler'ini cehennemin. Duyuyorum, dünyadan kesilmiş birinin açık kulağıyla, korkusuzca çıkagelen 'asil köpekler'ini cehennemin.

Azman bir konsey bu, elleri medeniyet beşğinde soylu konsept, *doğu*'nun *orta*'sında açtığı '*gayya*' kuyusuna döküyor yaktığı kemikleri, etini sıyırıyor özenle, kurtarma ağından yoksun düşünüyorum... kız kardeşim, kader kardeşim Teresa'yı... sürüyor işte yer ve gökte görkem...

AİLEM İÇİN MATEMLİ BELLEK

/Ayna Dağınıklığında Kalmanın Kanlı Donukluğu

Her yanından bakılmış aynanın keskin dağınıklığında, kalmanın kanlı donukluğuyla görüyorum, annesi *Meryem* babamı, kaç oyuk belirmedi ki tenindeki çok çarpmıhta, doğdum *Ziya* doldum çekilen mih kovuklarına.

Uzayan güneş altında kızıl, kirazın altın gölgesidir annem, kaç heves dinmedi ki göğsünden, aktım *Azad* oldum ceht avlusunda.

Çocukluğumdan girip, sedir dallarından önüne aktığım sedef bir kapıdır kardeşim, yöreme açtığı iyilik bahçesi indiğim her toprağın, tuttum elinden *Eren* oldum *kardeşlik otağına*.

Son bir şeyler görüyorum, yavaşça dolanıp hızla oturduğum bu tozlu koltukta, yakın vazomda çalışıyor *incelikli zamane çiçekleri...*

Her neredeyse ilk ateşi, bütün geceyi kapladı, kalktım bunun için arıttım buhurdanı, ıslak kokusunu aldım toprağın, ovanın erimini, dağın en kıymetli dirimini damlattım buhura, yükseldi merdiven, rüzgârın dövdüğü pürüzlü duvarda yeşerdi yakın sarmaşık ve varoluşumun üç atası, diri köklerine sardı uzaklığımı, yokladı, oldum...

Dipten gelen bu ses de neyin nesiydi, tan vaktine yıldızların taraçasından uzayan bu zeytin kökleri, buraya çörekleneyeğim, kalıtın uğulduğı bu benim toprağa...

Bitmiş ve şimdiki hayattan öğrendiğim, ezinç duymadığım bu kabuk döküntüsünden, bir tek söz var üstüne; olabildiğince sessiz dinlenecek doğru, kazıdığı izin iç çemberinde barındırır doğa, ışığın diliyle karartır hissettirmeksizin ve dipten gelen ses, sathın kemerinde ışıldayan ilk kavimdir, doğulur..

Her yanından bakılmış bir aynanın keskin dağınıklığında, kalmanın kanlı donukluğuyla, ailemden düştüm, doğrudur..

MEZOPOTAMYA İÇİN ÜÇLEME:

I. SUNAKLAR AVLUSU */Gerçek İnsanlar Mezarlığı*

*İşittikçe işiteceksiniz de, hiç anlamayacaksınız;
Ve gördükçe göreceksiniz de, hiç seçmeyeceksiniz;
Çünkü bu kavmin yüreği kalınlaştı. (İncil, Bap 28)*

Rüzgârı hoş karşıladın, sen ey sevgili fâni.
Lâl renkleri gelsin istersin şimdi, güllerin, toprak beton altında.
Denizin mavisi, avludaki kanın tortusunda, gümüş ay istersin!

Ne gezsin karıncanın karasında, ak sorguçlar, bilmez misin?

Suskun servinin iğne damlaları ve yeşil damarlı zehir okları
Menevişlenmiş taş oyukların karartısında, kendi eliyle soyulan
Bir ağaç gibiydi vatanın, kökünü dağlara salan.
Sungusunu kucağına alan, bir eski tarih yanıklığı.
Kanlı sunakların avlusundaki Ateş ve onu söndüremeyen.
Sonsuz Su.

*Sonra sadece kan vardı, sizin ve onların arenasında gördüm.
Bir senden, bir sendeki ondan akan yanılısamanın tortusunu.*

Çekildi, gecenin yatağındaki karanlık sular.
Yırtılan örtüsünde dengelendi Nuh'un engin öngörüsü.

Dağın zirvesi erişilmezdi, eteğindeydi kanlı botlar.
Beyaz ayakların iziydi tepesindeki donmuş leke.
Kirlenmemişti henüz, barutu bilmemişti, bulutlar.
İnşasına topladıkları arzuların kemiklerini çatarak hepsi.
Kabuğun altında devinen o inanılmaz akışı seyrettiler.
Kafataslarında patlayan alabalık yumurtalarını.
O inanılmaz Ringa inadını gözlemlediler, kayaya sürtündükçe
Daha da parıldayan pulların üstündeki ayna kırıklarını biriktirdiler.
Ve oradan da sürülecekleri nedenleri törpülediler
Ellerindeki çizgileri karışmış taslara.
Bir cisim beliriverdi.

*Bu cisim sanki hep aynı yörüngenin.
Çevresinde döneliyordu durak bilmeksizin.
Yeryüzünde tepeleşen cesetleri im'liyordu.
Tepelerde biriken kan oyuklarını, burgaçların içinde
Yaprak döken saydam aşkları.*

Bilmemiz gerekendi bu, yağmacıların ağında küçük bir yırtık
Okyanusun ortasında soyu kurtaracak bir ada yoktu artık.
Her şey dikildi, iğneyi hazmedemiyor bedeni.

Çünkü bu kavmin yüreği kalınlaştı...

II. AYKIRI TERSANE
/Anachronique Arsenale

Panter de biziz, boynundan ağaca çektiğimiz geyik de.
Pençe de biziz, bizden kanıyor derideki bu tanıdık kesik de.

Eski savaşların kalkanı, kılıcının kırıldığı alanda erimişti. Kırılmıştık, kırılmışlardı. Kemiğin içindeki özsuyoluna, yeni akıntılar, yeni burgaçların getirdikleriyle dökülmüştü. Ne övgüye, ne yergiye yer olurdu artık kalbimizde. Yürüdüğümüz doğrudaki tümsekler deşilmişti. Gevşiyordu cebimizdeki gü-lün dikenleri. Seyrelmişti kan, evrenin yasadışı kraterinden fıskırıyordu külü...

*Ne çok katıldık, ne çok katledildik.
Paslanmış tersanelerin törpülediği,
Katmerli duyargalar, kirletilmiş et kokusu.*

Sıvanmıştı kemiklerimiz.

Yaşlanmıştık, defnedilmeye onca uzakken yaşlarımız. Defne yapraklarına doldurduğumuz öpücüklerin kızılığıyla, *az ışık* verdiği sabırla batırarak adalarımızı, uzatarak adımlarımızı

Gizlice kaçtık oralardan.
 Hıçkırıklarla, gözyaşlarıyla.
 Yuvasını yıkan albatroslarca
 O denizin yalancı mavisinden.
 Sıyrılarak çorak karanlıklara.
 Küçük ışıklarla açıldık.
 İçimize döşemek uğruna
 Geleceğin raylarını...

Mağaranın önündeki ses, "Dur!" dedi, ve " Yaşayanlar atamaz adımlarını bu karanlık topraklara" korusu uğuldadı ardından. Omurgamdaki hançerin kabzasıyla kırdım karanlığın kilidini. Amfora kulpları, törpüler, savaştı tuğraları, taşıl paralar, gümüş-kalsiyum taslar, kılıç parıltıları ve o son kanlı günün penceresinden içeri kapatılan günün döküntüleri yığılmıştı, diktlerin ensesine. Taşa kesti kalıtların güzelliği, içimizdeki yağmacılar da kaçmıştı oralara. Cızırdayan meşaleleriyle, tünelin ucunda ve sonunda. Sarmıştı içimizi, içimizdeki istilacı kemirgenlerin iniltisine karışmıştı kuş(ak)ların sızısı.

Mağaranın ardındaki ses söylendi önündekine;
 "Çocukları öldü buradakilerin,
 Anadenizleri taşırdı kanın alaca seyelânı..."

(Yıkıntılar üstüne dikilmiş, o övgülerle dengelenmiş. O günden bu güne, yıkılmamış köküne aykırı tersane. Ne genç kızlar, ne de âşıkları, o soğuk bitkilerin kaidesinde; göğün hafif ayak titreşimlerini işitmiştir...)

Katlanılır kılan yine de dünyayı, daha azına katlanmış olmanın, güçlü kılışdır unutmamayı...

III. İŞİNTILAR MABEDİ

/Faniler Korosunda Erden Cezire

*Orada ilk ölümden başka ölüm tatmazlar!
(Kur'an, El-Casiye Sûresi)*

*Karanlık kanatların ve ilâhî müzlerin kıvrandığı limanda
Demirlemeyi yeğleyenler, külleriyle, kürekleriyle gömüldüler...*

Topak bir kütle parıldıyordu siyahın ağılında. Kızılın yabanıl dudaklarıyla açıyordu suyu burgaçlar. Gölgesi kavranmış cesetlerin bahçesinde dimdik ayaktaydılar. Yıkılanları kemiren diz çöküşleri, rüzgârın cürufalarında erirken. Bütün olasılıklarını deniyordu ebedî fırtına, yarattığı yıkılmaz lejan-tın...

*Durmaksızın, parçalanırcasına kaşmıyor deri
Seyelânından kurtulan balığın,
Düşen pulunda söniyor putların ışığı
Ve yayılan burgularda soluklanıyor
Tenlerin panterleri...*

Gecenin fosforuyla, mağaranın körlüğüne vuruyor fosildeki göz. Geyiğin boynuzunda döneliyor, boynuzborular çanı uğultusu. Kapıda, pulcuklarını kurutan bu kan, sabır çatlamasının pıhtıları. Kokular, korkular ve dudaksız kalmış dudaklar, hızla artıyorlar...

*Bir katman,
Cezireden ötekine aktaracak üç kemerli bir köprü
Bu duyumsuz şarkının sonunda,
Belleğime sürteceğim acımasız bir törpü arıyorum...*

Bağirtısını ilk işaretin çemberinden dışarı salan, köprü kemerinin, asırlarca aşınan “yastık taşı”nda uyuyan, bu kesik baş kimin? Belleğin yatağında, tonozlarını deviren bu eller, ah! Kimin gençliğinde kanlandı?

*Kıyının burgusunda gerilen çulğın teller,
Kurtulan görüntünün avucuna çiziyor,
'Kader' arkım...*

Birikintilerini kanımda topluyor, gölgemin içinde geziniyor o ses. Mezopotamya'nın çığlığında çorak, rüzgârın sırtında azalarak, toprağın ücra gözenğinde yeşermek için, yakut kavkısıyla, bitişini kolluyor, karanlık kanatlar, 'kutsal' müzler deminin...

*Aydınlık atlasların limanına vuran,
Saç, kemik ve belleğin törpüsünden dökülen
Serpintilerin sağanağında;*

Doğumumla başlayan yakın sonum, hipnozlu faniler korosunda erden bir cezire, ceziresinde yükselen ışıntılar mabedidir yine de...

ÜÇÜNCÜ ÖLEMEYİŞ İÇİN REQUIEM

je me suis égaré, la nuit
exclusif, je veux un interpréte
vous le comprenez....?

rüyamdır inanırım,
gerçeğim tercümesiz acı,
ah yine de bir tercüman
çıkarmak, kayaya saplı kılıcı..:

Uzak karla kaplı kapının sırtında, *Bulgakov'dan olma Poliakov'la* lapayağış altında yapayalnız geçiyordu renksiz günler bandosu, ateşti ah sevgili sancaktar, dalgalandıran ki sancağı kan değil dinmez rüzgârı..

Uyuduğum oda aydın, ağaçların ışıltısı yol komaz, adım attırmaz karanlığı, kayığında taze ölülerle *Styx'ten* geçer gibidir *Charon'un* veliahdı ve gören şaşakalır ki gömülmüş ölülerin yolculuğu, *Pyriphlegethon'dan Campania'nın Avernus'una*, Ateş Irmağı'ndan ozanların yeraltına, güdücüler kralı *Vergilius'un* sorgucundan 'bu kayalar'a akar..

La Quinzaine Littéraire, ikibiniki aralığı arktik masada, avant gözlük-
lü *Beckett'in*, *Prousteryan* sularda henüz yıkanmamış genç sureti hilâfın-
da, *Klossovski'nin* bezgin çizgileriyle uzaklara bakıyor *Barthes* ve kadife
çiçeği'nin dört fırtına evvel bozulduğu bu dağ köyünde, ağaç, taş ve insan
olarak kendiyile ehil *Wittgenstein*, patentli bir tablet gibi diriliyor karşımda,
karlı avluda kişniyor *Gatsos'un* doru atı, sırtında *Pegasus'un* apak kanatla-
rı, *Soarele'in* dizkapağına yaslanmış ikiz kısrak ve elindeki borazanda yedi
çeşit *Roma* meyvesi, ağaran tanla köküne dökülüyor barok heykel -darma-
dağın incileri- mahmuz, çizme ve çığlıkla hıçkırarak korkuluğa kan kuru-
su çiçek sapları tıkıyor yalancık bir zafer, içinde durmaksızın yükselen
Pompidou camları, basamaklarında azgın pençeli hayvan salyasıyla param-
parça, kırılan bebeğe dökülüyor kurnadan, ateşli sular çekiliyor kuyudan
durmadan, hoyratça salıverip kendimi avluya, bilmeyim al yanaklı on ayın,
boyluca nasıl sustuğunu iki metre mermere...

İtalik rafta kurumuş anémon buketi ve hiçliğe tozlaşıyor günlerin ululadığı
putreller, pencerede beyaz bozgunun kum saatini eşeliyor kuşlar, kimsenin
ipine ten çekmeyenin tininden hayrolmaz desem, *Zerdüş* su-us...

Şarkılar mı sanrı mı yoksa söyleyin, kim yaktı bu ateşi, elimin uzanması
birdenbire oldu, yanık mıydı kangren mi fark etmeden, zorbalık ve oluntuy-
du kıran yakut şişeyi, gördüm daha bir büyücülerindi şu sizin masadakiler,
kadehteki eriyik geceden sağalan karaydı, eller yeniden dönüştü dışlayıcı
veba yıllarına, gövdeniz miydi o ülke balkonundan yüzsüzce sarkan, dans
edecek kadar yok ki ayaklarınız, sandalyeniz yurdunuz olsun ömrünüzce,
siz vatansever sayıldınız dolunay yayılışında, bense insan istedim sadece...

Kayanın kavalı, asmanın kuşu, kemikler çelengiyle, soğuk omuzlar üstünde yüzüyor sabah kederi, ola ki çevirmedim henüz *Maria Rilke'yi*, eşinden duymadım *Plume'un* dalgacılığını, *Montre Festival'de* dinleyemedim *Troisième Requiem'i*, kurşun ve atıcısı hâlâ satıcısında diyelim, dumanını içinde saklıyor kavruk barut, mendil deşilmiş değil kalbin şahikasında, boynumda kederli ışıkların titreyişiyle, istemeseniz de kalktım nihayet...

Dudağım içine süzüldü şakağımdan yırtılan son damla, ağzımın kozasında pıhtı kelebeği, pılı pırtısını yoksunluğuyla getirmiş olmalı, yol yığını vardı almaçlarında ve soytarıca gerilmiş bir deri kabardı omurgalarımda, inatçı kabuk, kabaran et, tasarlanmış sızıntılar altında, sahte mavi bir yumak akıtmaktan bıkkın, sinirle güdülmüş ne varsa toprağı kutsayan, suyla süzüldü insan kanından, süzgecinde utanç kalıtları, ot ve tuz vardı kâsesinde, matemli bir belleğin hokkasıyla doyurulmuş, ulağın getirdiği mektupla oturdum şömineye, oturdu çınar ateşi, oturdu su, su ustı, sustu seyelan, kan tuttu belleği, matem doğdu b-öylece...

Şarkılar mı sanrı mı yoksa söyleyin, düşmek bir kedi miyavlamasıysa çatıya, geyik böğürtüsü kadar kanıksanmışsa o uzak dağda ateşin yokluğu, aşkıyı *Golgotha'dan* daha dirençli tahtaların çatkısına sararırım, bulmasını yerini *Dehaq'ın* barbar soyu, dolanmış sır uçlarıyla emiyor, diplerin sekiz vantuzu iliklerimi, aradımdan koşuyor kayalar, kuşlar ve kökler, kertenkeleler, arılar ve böcekler, ormanın alaşımı ayak çukurlarıma dola boşala, yapraklarını değiyor kil ve ete, gizlenmiş olmanın huzuruyla, istemeseniz de kalktım nihayet, dinlesin efendiniz gözyaşsız ağıtımı, beyninizin kandırılmış kıvrımlarında battıkça, geminiz ufuk çizgisine yaklaşıyor.

Keski istiyor belimdeki kör kayış, sürttükçe içime bilenen bir takip bu, kuruluyorum işte, çivi, tornavida ve aykırı dönerek çözülmenin yarasında, zamanın tersine kırılıyor insan yapımı şifre, görmelisiniz artık, attığım ağırlıklarla birleşen yeryüzü paçavraları, nasıl bütünleşti bedevilerce körkütük, fanilerin zayıf zihinleriyle kutsanmalarından çok öte, ateşin gözyaşı tomurcukları çatlamış halesinde, uygunsuz bir ölümün ağacından, şarkılar ve ağıtla sarkıyor, yıkanmış salıncağın kalbinde oturuyorum;

Yaşamın yaban meyveleri aşağı uzanan ellerimin altında, sedirler, kurak değirmenin çakıl taşları ve yeşil bir akarsuyun çalkantısında;

Şarkılar mı sanrı mı yoksa söyleyin,
yazsam da okumanın zorluğuyla söyleyin..!

NİHAYET BEN KİMİM

/90mm Agrandizör ya da Ceviz Saplı Saydam Hale

Kızıl Bir Kartal, seçtiği ağyar güvercini ıskalayıp yakındaki kayanın başına oturdu, kara kalemle kızıl desenini çalıştım, konuğum yoktu aylardır, hazır bahar da gelmişken gelmez mi birileri..? Çocuklar, sürüngenler, böcekler ve Kızıl Bir Kartal'ın gölgesinde, anlık da olsa unuttum Kanın Kara Bulutları 'nın gölgesini, sanrı mı yoksa sayrı mı; bu dağınık nar, yarılmış gölet, kıyıdaki akbadem çiçekleri ve dağılmaksızın akan buğu..?

Baharın da sisi varmış, durdum fırtına aradım altında, yumuşak bir rüzgârdı derisini soyan, soyunda çiğnediği yapraklar ve nisan yağmuru çorak dudaklarında, ıslandı zarfı, tasında söylentilerle kaldı karaya vuran bellek

İncelen sabah güneşine konuk bekliyorum, ışığı durağan bir nokta oturuyor omzuma –saplanmış bir hançer olmalı bu ışıltılı sızı– ne yükseklik ne zemin yaklaşmakta yaşlı basamaklarıyla, serpilip yükseliyor bölmeli duvar

Sudan ve mermerden kayıklar geçiyor avludaki havuzdan, aynı saplantıyı buhurluyor hafızam, sungular dirildi, sunaklar daha bir geniş dökümlü artık ve cevap yok hâlâ boşluktan, rüzgârla geçti işte böyle bir soluk yaşam

Düşünce kuvars olmasa da düştüğünde kırılır bir sertlik var omurumda, bağlayan bir görünmezlikle bakıyor günebakanın doğuş refleksine, batıyor gece, dönebilecek yeterlikte değil sarmaşık telleri aynı noktürne

Odama fundalıklar titriyor ve duvar dibinde bir sepet yaban kirazı, ilk kızılığını tüm bunlar, deposu yeniden açılan doğanın, zeminler arasında engellenmeksinin tekrarlanıyor anlam akışı, işte ben, son dökülüştüm

Şaşkın cıvıldaıyış, epriyen telek neyi imler ki, yerden yukarı yakarırken, gidin bir duyu itkisiyle için taraçada şıyrıdayan tufam, gece ve çanlar böldü uyukuyu, sungular dirildi, gece ve çanlar çın çındı, ihtiyatlı ve görmezsiniz

Dalın pullarını soğutuyor bu hâl, boydan boya yanaklarımı susuyorum göksu'nun, amansız bir ruh salınımı bu, kayaların ve otların kökeninde atan şişkin damar, kırılmış ve eklemellenmiş kendi oyuğuna

Olacakmış, sonum dip diye buraları seçmeliymiş, gördüm; yüzümün oturduğu yağlı kalıbı, alevden su damlasını ve sıcak tabakadan ayrılan nemli buhuru, denizi gördünüz ama dağlar ardına mırıldanıldı her şey

Üç cins böcek düşünün-diyelim altınböceği biri ve bir kaya dibi, üstünde şakıyan kuş –diyelim ardıçkuşu ve 90mm'lik bir agrandisör –diyelim ceviz saplı saydam bir hale, kim bilirdi, toprağın hacminde saklanmış parayı ele verir

Terazisi italik çemberin eğninden bakıyor Agenor, kesiminde bir çift kırık boyunuz, parmak ucumda kaç damla kabarıyor kan ve Girit'in tuzuyla fışkırıyor beyaz boğa, Mezopotamya'da taşillaşan bu pusulasız paradan

Europea burada, avuçlarında üç oğul oyuğu Asterios'tan, menekşeye sarılı kemik çelengiyle uzanıyor ve sungularınız diyorum, koynumda diriliyor, şenliklerle taşıyım sunaklarımızı, uçsuz bucaksız matemime

Kavuşmanın tılsımlı isteğiyle yoklasam, hangi ulağın heybesinden düşmüş bu mühür, hangi savaştı iskeletinin yırtılan cebinden, her şey ölümler gibi yoksunluk verici ve aşınmış diller kayganlığında şimdi ten

Nihayet ben kimim, uzunca söylemeliyim, çekim kaynağımı, rastlantıyımla ilkin, doğru siz denli olası, kuyuya iten eslâfımdır, görmesem de okudum paydamın kefesinde tortu kalam

Boş havuzun dolusuyum, boşalandan yorgun, bodrumdaki duvarım sütunları çatıda kanatlı, mendireğin çatlağından sızan dalga, gözleri binlerce fal taşı kartal feneri

Mührünü yakan da soğutan da alâmetini bırakan aynı eldir derime, oyuğundan açılan solu aksak bu iki gözle, terzisinin dikiş makinesini duymak kime hastır da bana yastır tıklar tıklar çürüten dişleriyle

Bileğime çatal saplayan akrepsem de çözemedim kendime karışmanın haletini, döktüğüm teri, döküldüğüm iklimleri hangi keski çiziktirir, usum benim, kendi tasarımı, seninse de indir değilse de sunguların tülünü, acısı çoğuldur dirilmenin, ölüm tek başlı ejderha, gövdesi yok

Güneş saati ısındı, kalıntılara vurdu aşklar da taşlar gibi gecenin bittiğine, oturdu mecrasına zaman, aynı siste koşar adım söylemeliyim ki, kıssa'ca döküldü sandık, neden susmalı, her şey saptandı artık!

SONSUZ PROVA

*Ölmeyen ışıkta altından bir kuş
İçinden hep hapishanesine uçacağı bir çift dudak arıyor*
Vincente Aleixandre

CEZAYİR MENEKŞESİ

Je n'en connais pas la fin.
(Edith Piaf)

İkinci vakti,
yolunu şaşırıp pencereye
kendini salıveren *Cezayir Menekşesi*'nin
henüz pembeleşmemiş yakut cüz'leriyle
sanmam çok uzaklardan geldiğini!

Çakalları ve öteki dağ yırtıcılarını saklayan
ayın avlusunda, ırmakların uğultusuyla
Çaykovski'yi ve *Piaf*'ı aynı iki dakikaya
serpiştiren müz ve acıtan teknoloji
gök ve toprak /haz ve ürperti
gerilirken kızıl telleriyle dudaklarımda
damla damla *gül esintisi* apansız...

Bu bir Fransız sayıklaması değil
ya da söy Eliot'ın 'oyuk adamlar'ının
içi boşalmış yazgısı bizimkiyle aynı olan
bilinçliliğe doğru dönüşen
bağımsız varyeteler sunan ebedi bir işkence
önce birebir sonra kitlesel gerçekleşen
çorak mutasyon ve eşi benzeri olmayan
iç yıkımsal görüntüler toprağı

Evet bu topraklar da gümüşün
parladığı zamanlar uyandı
ürperten çingiraklarının mırıldandığı
her yönden yükselen çılgını
gecede esneyen ateşli çarkların

Evet bu topraklar da ışık sızmalarıyla
ilelebet aşağılara yürüyen
marsık yüzlerle yaşadığı
sırtında güneş sıcağı
göğsünde karanlık saçığı nasılsa öyle...

Ekimin çınlayan rüzgârıyla
hışırdayan Çehov karartılarında
ve gidemediği topraklarda Gide'in
kımlıtsız ve donmuş
fildişi goncalarla bezeli hayatın
en alımlı entrikasında ölümün
yekta güvence olduğu asrın öbeğindeki
sen ey süreğen keder!

Dalgaların sarstığı kıyılarda
nemli dokunuşların yosunlu dudaklarıyla
donanmış safir taşlı göge kanatlanan
sen ey zamansız veda!

Kehanet gibi pürüzsüz ve hararetle
sokulan sfenkslerin tuz kristallerinde
kesici birer ikonaya evrilen

sen ey hançeri ekinoks!

İlkin sütkırı, ince sarı ve
metis pembesini deneyerek sonra
safkan yakutu ihtiras diye
yapraklarına taç süsü seçen

sen ey umutcul çiçek!

Kış yaklaşıyor
safrana kaplayıp zümrüt yelpazelerini
karartılmış bir şimdinin yüksele alçala
kötürümleşen taraçasında büyüyerek

Ölüm ikimizi de içecek bu bir hakikat
ve fakat yenemeyecek bu da!

Yaşanılan şehrin yarasa kanatlarıyla
delik deşik olmuş parıltılı sokaklarında
bezigin dolanan hayattan caymak zordur
çorak ve ölümcül bir ana denk düşse de
yolunu çeviren işgüzarlar ortasında

ki baktım da oyuk gözleriyle ölülerinin
orada değildiler, orada değildiler!

Avlanıyordular ormanımda avdım
zihnimin kasıldığı titreşimlerle kayan hayat
kavranamayan sonsuz provalar
ve trampet seslerinin metalik soğukluğunda
ve kanın periyodunda
istencin ritmik artışında
seziyorum önlenemeyen olacakları

Yıkılmış bedenlerin patlayan fıskiyesiyle
kanın yasası yeniden değışecek

ve ben hazırım sonunu bilemediğim hayatıma...

KIR ÇANLARI

Bilbuli balşıkaw wexti gulim
Her şepolan deda dilî le kulim...*

Kır çanları sustu.
Çınlayan gecenin ayaz canlıları tutuştu apansız.
Ve platinin gümüşe doluğu zamansız yol
Çepeçevre beyaz kanatlarıyla ince belli
Şarap kadehleri gibi sıralanmış nergisler uzanıyor
Günün hararetini dindiren nehrin safran kıyısında.
Usulca ilerliyor platinden gümüşe yeryüzü.
Kamkar'ın beslediği bülbüller
Uyuyor yarasaların karartılı sesleriyle:

*[kır çanları bülbül mü ne
kendiliğinden gömülen kendine?*

Kır çanları sustu.
Peçesinden soyunuyor gece.
Bu tek duvarın kireçsiz bedeni
Bu tek pencerenin çerçevesiz görüntüsü
Kırılan bıçak gibi ayaydın ışıldıyor yine de.
Ve ben nasıl özlemedim derim
Tutuşan gözler ortasındayken öylece.

* Kanadı kırık bülbülüm gül açığında
Kalbi yaralıyım her şakıdığında"
(Hemîn Mükiriyani)

Renkli gölgeler, soluk gövdeler
Ve taşların öyküsüyle şekillenen ölüm.
Huzurun suskusuyla düşüncenin çatıştığı
Kavramın göz açıp kapamadan kaypaklaştığı
Dört yanı çöl fırtınası ey yanılığın adası:

*[bu nasıl özlemdir ki
oydukça beni balkır içimde?]*

Kır çanları susunca,
Tüttü kül kokulu iris.
Pırlayan ışığında sokak lambasının
Aydınlığa çarptıkça
Yerçekimiyle dönelen geceböcekleri
Kinsiz vedalar ardından
Merhaba yalnızlık diyen sokak esirleri
Savurdu kafesinde esriyen kalplerini.

Kır çanları susunca,
Sonbahar bir tutam toz hissi verir insana.
Kirpikler düştükçe sarı yaprak üstüne yumuşayan.
Beklenmedik bir sağanak ve yeniden açılan perde.
Yeniden kavranan ellerde biriken içli söylence:

*[ben sevemedim kimseleri
çan sesleri sustuğu an!]*

Zengeti'deki martının sürmesi akmış.
Balıkları dökmüş pullarını bir bir.
Ayak bileğini okşayan suları
Hırsla kuşanmış kısıtılmış damlalarını.
Ağzında dev dalgalar ve kıyıdaki sümbülleri boğan
Kollarıyla geri çekilmiş kudurganlığı dinince.
Ummazdım!:

*[bir tutam toz içinde
kopacağına böyle bir fırtınanın*

Ekim ikibinbir, sessizliğin bas tonuyla sustuğu.
Kır çanlarının ve belki bülbüllerin sustuğu.
Bugün bir doğumun şüphesiz sancıları gibi
Karartılar arasında rahat değilim evet dönmekten
Aynı ölümün defalarca ağlanmış
Ağılanmış kapısına.

Saplantıyla yabanıllık, sevgiyle kristal dokunuşlar.
Kanla nabız ve nice yalnız aşılın soğuk yazlar
Alev kışlar sonrası aynı konağın kapısında
Başka bir vargiyle çanları çın çın çınlayan:

*[kır altında seveceğim
seveceğim o an*

ALTIN ŞAFAĞA DOĞRU YÜZ DİZE

Son dizenin sahibi, Rubén Dario için...

*Kanadı kırılan bir gömünün amforasında
Nasıl durur martı çığlıkları..?*

1
Nergis zamanı /gem vurur mu sabah yıldızı öfkenize
Aşk desem alır mı /gürül gürül bir ırmak dipdiri mavisine

Kanınızda pıhtılaşmayan karanfiller /öylece kurur mu ansızın
Sabah besbelli uğultusunu /dolar mı hicranıyla belinize

2
Anıları gıcırdayan köhne bir avluya /konar mı eylül serçesi
Gözlerinde çırpıntılı bir deniz boğulur mu /çocukluğunuzun

Çapraz atılmış bir hamayıl gibi /dokundukça ıştır mısınız tende
Kitaplığınızda şehvetli bir dantelmişçesine /uçuşur mu dante

3
Ayrıntısını alıp /bakiyesini gömer misiniz ayrıldığınız limanların
Yüzünüzde özenle korunmuş bir uykusuzluk /asılr mı her gece

Kendinizi yakıp /kendinize ulaşır mısınız içinizde ölen her şiirle
Yaşlandıkça ömrünüz /yaşadıkça gördüğünüz sıkar mı gırtlığınızı

4
Nilüfer ağzında açan adonis gibi /patlar mı kalbinizde aşk
Güneşe yakın kışa uzak düşen /sıcaklık olur mu sevgiliniz

Sandığında derlediği güller /ansızın çıkar mı karşınıza annenizin
Bir sıcaklık duygusuna /bütün varsılığınızı feda eder misiniz

5
Vurulur musunuz /sığırtmaç bir yakarışın ağlamaklı bakışına
Harami zulasında yıllanan /çalıntınız olur mu ilkyaz vaktinden

Tuttuğunuz körüğe asılır mı /sizden evvel yanınızdaki yareniniz
İmlâsız da olsa /öfkenizi somutlar mı terinizle yazdıklarınız

6
İhtilâllerin darp izini saklar mısınız /seneler boyu evlâdınızdansın
Ceketinize dokunur mu /içerde yanan vicdanın kekre alevleri ağırdan

Yetim bir kutsallıkla kabullenir misiniz /güçsüz azınlığınızı
Aziz olmaksızın /toz olur musunuz Ortadoğu'nun yollarında

7
Tuhaf bir acizlik çöker mi /kaynayan hayatın dengesizliğinde
Gül derken dikene dokunur musunuz /bir gece yarısı nöbetinde

Gelgit suyuyla söner mi /zamanı çalkalanan ölümcül akkorunuz
Alçakgönüllü bir avucun içinde /balık olur musunuz mavi ve pullu

8

Bir felâket çadırı bulundurur musunuz /dem-i devran yastık altında
Derbendini çaldıran kervan gibi /kalır mısınız aceze çölün ortasında

Çınar gölgesinde vedalaşır mısınız /ilk gençliğin ışıklı kanatlarıyla
Meddah mısınız /yoksa suda çırpınan ayakları mı hayalî nilüferin

9

Albümünüzden yansır mı /panayırda kaybolduğunuz sürgün yılları
Usanmaksızın değiştirir mi adresini /gittikçe yayılan cânınızda yaranız

İssız bir yontu motifinde/mahsur kalır mı tebaanız buyan Nuh'un deminden
Yel kanadında kırılan gergefini /onarır mı üzerine seğirdiğiniz gül bahçesi

10

İnfazını erkene alan bir mahkûma /çiçek uzatır mısınız safi ve aptalca
Sorar mısınız /bu ne denli ağırlıktır ki düşmez kürsüden asırlarca

Şebnem tutar mısınız /bozkırda sayıklayan çiçeğin taçyaprağında
Elinize aldığınızda /atılır mı içindeki kâbusa ürken minnacık kalbi

11

Söğüt dalınca gencecik /düşer misiniz sevdiğinizin incecik suyuna
Aşka eğilimli bir zaman için /çöker mi dizleriniz tükenmeyen ısrarıyla

Çiğerlerinizde çılgın dokunaçların yangını /alazlanır mı uzakta harelenen
Ücra bir dilde kafeslenir mi /martınızın asi sesi her bahar tazelenen

12

Geçer mi çocukluğunuz /aziz granitin ka(y)nayan göğüslerinde
Gezgin misiniz yoksa süngü mü /diyar-ı bekir şehrinde

Usulca gezinir mi hatıratınız /aygın damarlarında beden altlarının
Telaşla kirlenen beyazlıkça /yer eder misiniz bıçağın kızarttığı bedende

13

Lirik bir şiirce koşturur mu /sayfalarınızda çakırpençe mevsim kırsağı
Eğilip bakınca gizlerinize /çıplak mı yankılanır giyinik mi ay ışığı

Bizansı kırarak /ilkelliğin gümüş kadehinde incinir mi lâl sesiniz
Korunaksız bir eylül nasıl ıslatır /ilikleri gümbürtüyle bilir misiniz

14

Feylesof katedralinde mum yakar mısınız /güvercin tüyelerine beyaz
Avaz tamam da /loş meydanların parçaladığı zârı görür müsünüz ayaz

Poyraza kavuşur mu /kavlinizde kanı ısınmış güneydoğu yeli
Olur mu durgun suların /kıyısında yaşanan durgun körfezleri de

15

Kaç adım atarsınız /kış ne denli ağır da dökse un küfesini toprağa
Kaç insana gidersiniz /birinden eksik ayrıldığınız hayat limanından

Köprüsü ışyınca /aya merdiven dayar mısınız ilerisinde gecenin
Duyumsayınca tadını kanınızın /kan kokusu alır mısınız gül kıvamında

16
Günde kaç kez öpersiniz /alnınızda gezinen kırlangıcın kara kirpiklerini
Anlar mısınız boşluğun harmanisini /hangi uzamın sonsuzluğu biçer

Samanyolu ürpertir mi sizi de /soğuyan cesetlerin kireçli kanyonunda
Alfabenizde kaç gemici saplanır /sığ sularına yasaklanmış denizlerin

17
Gölgesi vurur mu yüzünüze /eteğindeki pıhtılarla oynayan çocuğun
Karanlık kollarına ormanın /hapseden kimdir bilir misiniz som şebnemi

İnanır mısınız siz de /siler mi lekeyi kalpte katmerli biriken yağmur
Fenersiz de bulur musunuz /yüzerek ayrıldığınız kıyısını ömrünüzün

18
Çay bahçesinde soyunur mu anılarını /tepenizde seçiren kadim çınar
Alacakaranlığın bardağında bulunur mu /sarım sarım parmak izleriniz

Son ışıkları nasıl tüketir bilir misiniz /zamanı ölüm çalan şehirlerin
Çıplak bedenın nakşını kimler işler /yıkarken kanını musalla taşından

19
Uçurum dibinden /karışır mı tuzunuz çekildiği suyuna hayatın
Kim haklı martılar mı kanatlı /balıklar mı pullarının şehvetiyle alımlı diye

Gürültünüz çatlatır mı /direnen kabuğunu toprağın siteme ve şimşeğe
Fısıltılar ormandan devşirmedir/duyar mısınız uğultuların doğadan sızışını

20

Gün araladıkça kırgınlığınızı/usulca filizlenir mi usunuzun biriken ığlığı
Virane ortasında alır mısınız/hacir meyvelerin kaldıkça balkıyan tadını

Muhacir bir gülüş gibi kalır mısınız /aşkın darmadağın meydanında
Bakır mı ıslanınca en çok /altın mı parıldar daldırınca göğe kadehini

21

Mezar taşına ne yazılır bilir misiniz /titreşen kirpikleri dökülmüş aşkın
Satenin şarkısı mı denize en çok yakışır /balıksırtı güneş zerreleri mi

Durgun sularda /gelgitleşen sancılarınız olur mu ıstırap katarlarıyla
Testilerde kalan neyin kokusudur /alır mısınız tırnağınızdaki kil evin'den

22

İncinin yatağı sabır mıdır /kavlinizce soyluluktan mıdır yoksa aklığı
Mermerin sureti neden kara damarlıdır/ölü kırlangıçlardan mıdır kanatlılığı

Irmağın tasanını görür müsünüz /alınından damlayan ışıl ışıl teriyle orağı
Nedir ırmak dilinden ve sessizliğinden başka/bilir misiniz nasıl taşır balığı

23

Zamanın çürüdüğu bilekte kan olur musunuz/ak düdüğu susarken vardıyanın
Ömrünü ölçer misiniz /celladın salladığı meyvelerle yıkılmayan darağacının

Tuvalin kumaşı kaç ipek böceğiyle örülür/sabrın kozasındaki inanç iğne midir
Kitaplara sığmayan özün köşküne/alarga damlayan sordunuz mu aşk kime nedir

24

Sömürge giysisinde kaç yama kapatır /kapılarını sefil seferlerin
Serseriliğın adını kimler dövmeler /sarı-siyah izbeliğine gecelerin

Mürekkep balığına dokunur mu kaleminiz /tuzun fırtınalı seyrinde
Gitmek mi döner çevrenizde /kalmak mıdır giderken çürüyen içinizde

25

Yıkıcı bir dize /seğiren kirpikler gibi sarar mı ıstırabıyla sizi de?
Koyverdiğinizde içinizdeki sırra kendinizi /tutun ellerinizi?

Istırabımı çıkarıp /gözlerime değen kızıl dizelerden
"Böylece altın bir şafağa sahip oldum ben"

“Özenle Unutulmuş Parçalar: Kendini bir zorluk içinden çağıran,
kışkırtan bir kitap” (Orhan Koçak)

“Bir kuşak kapsamında değerlendirilemeyecek yoğunlukta bir edebiyat-sanat adamı ve bir şair. Yalnızca Türkçe şiire değil, dünya şiirine de açıklığını belli eden şiirleri, onun bütün okumaları ve etkilenmeleri erken bir ustalıklı özümseyip dönüştürerek, buradan Azad Ziya Eren’e özgü bir şiirle çıkmasının eşsiz örnekleri: Mitolojinin, söylencelerin içinden geçerek süren yolculuğunda Azad Ziya, bir nesnelere müzesinden topladıklarını doğal tarihle buluşturuyor, şiiriyle can veriyor adeta.” (Haydar Ergülen)

“Azad Ziya’nın yaşadığı coğrafyanın büyük payı var onun şiirlerinin derinleşmesine. O da, bir şair olarak yörenin kültür ve tarihinden payını alıyor ve bunları şiirine ustaca ağıdıyor: O, çağdaş destanlarla el sıkışıyor sanki.” (Gültekin Emre)

ISBN 978-975-08-1556-0

14 TL

9 789750 815560

